Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 3. septembra 2024 *

Obsah

Právny rámec 4

Okolnosti predchádzajúce sporu 11

O dotknutých podnikoch a predmetnej koncentrácii 11

O neoznámení 11

O žiadosti o postúpenie veci Komisii 12

O sporných rozhodnutiach 12

Konanie na Všeobecnom súde 13

Napadnutý rozsudok 13

Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov odvolacieho konania 15

O návrhoch na vstup vedľajších účastníkov do konania 16

O návrhoch na skrátené súdne konanie 16

O odvolaniach 18

Argumentácia účastníkov konania 18

Posúdenie Súdnym dvorom 25

O doslovnom výklade 27

O historickom výklade 28

– O prípustnosti dôkazov predložených spoločnosťou Grail 28

– O veci samej 29

* Jazyk konania: angličtina.

O kontextovom výklade 31

– O súvislostiach zohľadnených Všeobecným súdom 32

– O ostatných prípadne relevantných súvislostiach 35

– Záver týkajúci sa kontextového výkladu 37

O teleologickom výklade 37

O žalobe na Všeobecnom súde 42

O trovách 42

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Koncentrácie – Trh farmaceutického priemyslu – Systémy genetického sekvenovania – Nadobudnutie výlučnej kontroly nad spoločnosťou Grail LLC spoločnosťou Illumina Inc.– Nariadenie (ES) č. 139/2004 – Článok 22 – Žiadosť o postúpenie podaná vnútroštátnym orgánom na ochranu hospodárskej súťaže, ktorý nemá podľa vnútroštátnych právnych predpisov právomoc preskúmať koncentráciu – Rozhodnutie Európskej komisie preskúmať túto koncentráciu – Rozhodnutia Komisie, ktorými vyhovela žiadostiam ďalších vnútroštátnych orgánov na ochranu hospodárskej súťaže o pripojenie sa k žiadosti o postúpenie – Právomoc Komisie – Právna istota“

V spojených veciach C-611/22 P a C-625/22 P,

ktorých predmetom sú dve odvolania podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 22. a 30. septembra 2022,

Illumina Inc., so sídlom vo Wilmingtone (Spojené štáty), v zastúpení: D. Beard, BL, a J. Holmes, barrister, za právnej pomoci P. Chappatte, advocaat, F. E. González Díaz, abogado, G. C. Rizza a M. Siragusa, avvocati, T. Verheyden, avocat, a L. Wright, advocate,

odvolateľka vo veci C-611/22 P,

ktorú v konaní podporuje:

Biocom California, so sídlom v San Diegu (Spojené štáty), v zastúpení: B. Amory, É. Barbier de La Serre, A. S. Perraut a L. Van Mullem, avocats,

vedľajší účastník v odvolacom konaní,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: G. Conte, N. Khan a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Helénska republika, v zastúpení: K. Boskovits, splnomocnený zástupca,

Francúzska republika, v zastúpení: pôvodne T. Stéhelin a N. Vincent, splnomocnení zástupcovia, neskôr R. Bénard, T. Lechevallier a T. Stéhelin, splnomocnení zástupcovia,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: E. M. Besselink, M. K. Bulterman, A. Hanje a P. P. Huurnink, splnomocnené zástupkyne,

Dozorný úrad EZVO, v zastúpení: C. Simpson, M. Sánchez Rydelski a M.-M. Joséphidès, splnomocnení zástupcovia,

Grail LLC, so sídlom v Menlo Park (Spojené štáty), v zastúpení: A. Giraud, avocat, J. M. Jiménez-Laiglesia Oñate, abogado, D. Little, solicitor, J. Ruiz Calzado, abogado, a S. Troch, advocaat,

vedľajší účastníci v prvostupňovom konaní,

a

Grail LLC, so sídlom v Menlo Park, v zastúpení: A. Giraud, avocat, J. M. Jiménez-Laiglesia Oñate, abogado, D. Little, solicitor, J. Ruiz Calzado, abogado, a S. Troch, advocaat,

odvolateľka vo veci C-625/22 P,

ktorú v konaní podporuje:

Estónska republika, v zastúpení: N. Grünberg, splnomocnená zástupkyňa,

vedľajšia účastníčka v odvolacom konaní,

ďalší účastníci konania:

Illumina Inc., so sídlom vo Wilmingtone, v zastúpení: pôvodne D. Beard, BL, a J. Holmes, barrister, za právnej pomoci B. Cullen, BL, F. E. González Díaz, abogado, G. C. Rizza a M. Siragusa, avvocati, neskôr D. Beard, BL, a J. Holmes, barrister, za právnej pomoci J. Blanco Carol a F. E. González Díaz, abogados, A. Magraner Oliver, avocate, G. C. Rizza a M. Siragusa, avvocati, ako aj T. Verheyden, avocat,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: G. Conte, N. Khan a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Helénska republika, v zastúpení: K. Boskovits, splnomocnený zástupca,

Francúzska republika, v zastúpení: pôvodne T. Stéhelin a N. Vincent, splnomocnení zástupcovia, neskôr R. Bénard, T. Lechevallier a T. Stéhelin, splnomocnení zástupcovia,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: E. M. Besselink, M. K. Bulterman, A. Hanje a P. P. Huurnink, splnomocnené zástupkyne,

Dozorný úrad EZVO, v zastúpení: C. Simpson, M. Sánchez Rydelski a M. M. Joséphidès, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, F. Biltgen, sudcovia S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Jääskinen, N. Wahl (spravodajca), I. Ziemele a J. Passer,

generálny advokát: N. Emiliou,

tajomník: A. Lamote, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. decembra 2023,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní z 21. marca 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojimi odvolaniami spoločnosti Illumina Inc. (vec C-611/22 P) a Grail LLC (vec C-625/22 P) navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 13. júla 2022, Illumina/Komisia (T-227/21, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2022:447), ktorým Všeobecný súd zamietol žalobu, ktorou sa Illumina domáhala zrušenia po prvé rozhodnutia Komisie C(2021) 2847 final z 19. apríla 2021, ktorým vyhovela žiadosti Autorité de la concurrence française (Francúzsky orgán na ochranu hospodárskej súťaže) o preskúmanie koncentrácie v súvislosti s tým, že spoločnosť Illumina, Inc. získala výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Grail, Inc. (vec COMP/M.10188 – Illumina/Grail) (ďalej len „sporné rozhodnutie“), po druhé rozhodnutí Komisie C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final a C(2021) 2855 final z 19. apríla 2021, ktorými vyhovela žiadostiam gréckeho, belgického, nórskeho, islandského a holandského orgánu na ochranu hospodárskej súťaže o pripojenie sa k tejto žiadosti o postúpenie veci (ďalej len, spoločne so sporným rozhodnutím, „sporné rozhodnutia“), a po tretie listu Komisie z 11. marca 2021, ktorým informovala Illumina a Grail o tejto žiadosti o postúpenie veci (ďalej len „informačný list“).

Právny rámec

2 Odôvodnenia 5 až 8, 11, 14 až 16, 24 a 25 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Nariadenie ES o fúziách) (Ú. v. EÚ L 24, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40) znejú:

„(5) Malo by sa… zabezpečiť, aby proces reorganizácie trvalo nenarušil hospodársku súťaž. Právo spoločenstva musí preto obsahovať ustanovenia o takých formách koncentrácie, ktoré by mohli značne narušiť účinnú hospodársku súťaž na spoločnom trhu alebo na jeho podstatnej časti;

(6) preto je potrebný osobitný právny nástroj, ktorý umožní účinnú kontrolu všetkých koncentrácií z hľadiska ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže v spoločenstve a ktorý bude jediným právnym nástrojom uplatniteľným na takéto koncentrácie. Nariadenie (EHS) č. 4064/89 [z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, 1989, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31)] umožnilo vytvoriť politiku spoločenstva v tejto oblasti. Na základe skúsenosti je však potrebné uvedené nariadenie vecne prepracovať na právnu úpravu schopnú prijímať výzvy integrovanejšieho trhu a budúceho rozširovania Európskej únie. V súlade so zásadami subsidiarity a proporcionality uvedenými v článku 5 [ES] neprekračuje toto nariadenie rozsah toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ktorým je zabezpečiť, že nebude narušená hospodárska súťaž na spoločnom trhu v súlade so zásadou otvoreného trhového hospodárstva so slobodnou hospodárskou súťažou;

(7) články 81 a 82 [ES], napriek tomu, že sa podľa judikatúry Súdneho dvora vzťahujú na určité druhy koncentrácií, nie sú dostatočné na kontrolu všetkých činností, ktoré sa môžu ukázať ako nezlučiteľné so systémom nenarušenej hospodárskej súťaže podľa Zmluvy [ES]. Toto nariadenie by preto malo byť založené nielen na článku 83 [ES], ale predovšetkým na článku 308 [ES], podľa ktorého si Spoločenstvo môže udeliť dodatočné právomoci nevyhnutné na dosiahnutie svojich cieľov a tiež právomoci týkajúce sa koncentrácií na trhoch s poľnohospodárskymi výrobkami uvedenými v prílohe č. 1 k Zmluve [ES];

(8) ustanovenia, ktoré sa majú prijať v tomto nariadení, by sa mali uplatňovať na významné štrukturálne zmeny, ktorých dopad na trh prekračuje štátne hranice ktoréhokoľvek členského štátu. Takéto koncentrácie by podľa všeobecného pravidla mali byť posudzované výlučne na úrovni spoločenstva uplatňovaním systému jednostupňového konania a v súlade so zásadou subsidiarity;

…

(11) pravidlá upravujúce postupovanie koncentrácií z Komisie na členské štáty a z členských štátov na Komisiu by mali slúžiť ako účinný nápravný mechanizmus v zmysle zásady subsidiarity. Tieto pravidlá vhodným spôsobom chránia záujmy členských štátov v oblasti hospodárskej súťaže, pričom náležite zohľadňujú právnu istotu a zásadu jednostupňového konania;

…

(14) Komisia a príslušné orgány členských štátov by mali spolu vytvoriť sieť verejných orgánov, uplatňovať svoje právomoci v úzkej spolupráci a využívať účinné spôsoby výmeny informácií a konzultácií, s cieľom zabezpečiť, aby sa prípadom zaoberal najvhodnejší orgán, v súlade so zásadou subsidiarity a tak v najväčšej možnej miere predchádzať viacnásobnému oznamovaniu danej koncentrácie. Komisia by mala postupovať členským štátom a členské štáty Komisii koncentrácie účinným spôsobom, aby sa v najväčšej možnej miere predišlo situáciám, keď koncentrácia podlieha postúpeniu pred aj po jej oznámení;

(15) Komisia by mala mať možnosť postúpiť členskému štátu oznámenú koncentráciu s významom pre celé spoločenstvo, pri ktorej hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na trhu tohto členského štátu, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu. Ak koncentrácia ovplyvňuje hospodársku súťaž na takomto trhu, ktorý netvorí podstatnú časť spoločného trhu, Komisia by mala byť povinná na požiadanie postúpiť celý prípad alebo jeho časť príslušnému členskému štátu. Členský štát by mal mať

možnosť postúpiť Komisii koncentráciu, ktorá nemá význam pre celé spoločenstvo, ale ktorá ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a pri ktorej hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na jeho území. Ostatné členské štáty, ktoré majú tiež právomoc posudzovať koncentráciu, by tiež mali byť oprávnené pripojiť sa k žiadosti. V takýchto situáciách, aby sa zabezpečila účinnosť a predvídateľnosť systému, by plynutie národných lehôt malo byť prerušené až do prijatia rozhodnutia o postúpení prípadu. Komisia by mala mať právo posudzovať a zaoberať sa koncentráciou v mene členského štátu alebo členských štátov, ktoré ju o to požiadali;

(16) účastníci koncentrácie by mali mať možnosť požiadať o postúpenie Komisii alebo z Komisie pred oznámením koncentrácie, aby sa ešte viac zvýšila účinnosť systému kontroly koncentrácii v spoločenstve. … Na žiadosť účastníkov koncentrácie by Komisia mala mať možnosť postúpiť členskému štátu koncentráciu s významom pre celé spoločenstvo, ktorá môže podstatne ovplyvniť hospodársku súťaž na trhu v rámci tohto členského štátu, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu. Účastníci koncentrácie by však nemali mať povinnosť dokázať, že koncentrácia nebude mať škodlivý vplyv na hospodársku súťaž. Komisia by nemala postupovať koncentráciu tomu členskému štátu, ktorý vyjadril svoj nesúhlas s týmto postúpením. Pred oznámením vnútroštátnym orgánom by účastníci koncentrácie tiež mali mať možnosť požiadať, aby koncentrácia, ktorá nemá význam pre celé spoločenstvo a ktorá podlieha posudzovaniu podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov, bola postúpená Komisii. …

…

(24) s cieľom zabezpečiť systém nenarušenej hospodárskej súťaže na spoločnom trhu, ktorý podporuje politiku vykonávanú v súlade so zásadou otvoreného trhového hospodárstva so slobodnou hospodárskou súťažou, musí toto nariadenie umožňovať účinnú kontrolu všetkých koncentrácií z hľadiska ich účinku na hospodársku súťaž v spoločenstve. Preto nariadenie [č. 4064/89] ustanovilo zásadu, že koncentrácia s významom pre celé spoločenstvo, ktorá vytvára alebo posilňuje dominantné postavenie, v dôsledku ktorého by bola značne narušená účinná hospodárska súťaž na spoločnom trhu alebo na jeho podstatnej časti, by mala byť vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom.

(25) vzhľadom na dôsledky, ktoré môžu mať koncentrácie na trhoch s oligopolnou štruktúrou je ešte dôležitejšie zachovávať účinnú hospodársku súťaž na takýchto trhoch. Mnohé oligopolné trhy vykazujú zdravý stupeň hospodárskej súťaže. Za určitých okolností však koncentrácie, ktoré odstraňujú dôležité konkurenčné obmedzenia, ktoré voči sebe mali účastníci koncentrácie, ako aj znižujú konkurenčné tlaky na ostatných účastníkov hospodárskej súťaže, môžu, aj bez možnej koordinácie medzi členmi oligopolu, spôsobovať značné narušenie účinnej hospodárskej súťaže. Súdy v spoločenstve však doteraz nevykladali nariadenie [č. 4064/89] jednoznačne tak, že vyžaduje, aby koncentrácie, ktoré spôsobujú takéto nekoordinované účinky, boli vyhlásené za nezlučiteľné so spoločným trhom. Preto by v záujme právnej istoty malo byť objasnené, že toto nariadenie umožňuje účinnú kontrolu všetkých takých koncentrácií tým, že ustanovuje, aby každá koncentrácia, ktorá by značne narušila účinnú hospodársku súťaž na spoločnom trhu alebo na jeho podstatnej časti, bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom. Výraz ‚značné narušenie účinnej hospodárskej súťaže' v článku 2 ods. 2 a 3 sa vykladá rozširujúco, nad

rámec dominantného postavenia, iba vo vzťahu k účinkom koncentrácie proti hospodárskej súťaži vyplývajúcim z nekoordinovaného správania podnikov, ktoré by nemali dominantné postavenie na príslušnom trhu.“

3 Článok 1 tohto nariadenia č. 139/2004, nazvaný „Pôsobnosť“, stanovuje:

„1. Bez toho, aby bol dotknutý článok 4 ods. 5 a článok 22, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky koncentrácie s významom pre celé spoločenstvo podľa tohto článku.

2. Koncentrácia má význam pre celé spoločenstvo, ak:

a) spoločný celkový celosvetový obrat všetkých účastníkov koncentrácie je vyšší ako 5000 miliónov EUR; a

b) celkový obrat v rámci spoločenstva každého z najmenej dvoch účastníkov koncentrácie je vyšší ako 250 miliónov EUR,

pokiaľ každý z účastníkov koncentrácie nedosahuje viac ako dve tretiny svojho celkového obratu v rámci spoločenstva v jednom a tom istom členskom štáte.

3. Koncentrácia, ktorá nedosahuje limity ustanovené v odseku 2, má význam pre celé spoločenstvo, ak:

a) spoločný celkový celosvetový obrat všetkých účastníkov koncentrácie je vyšší ako 2 500 miliónov EUR;

b) v každom z najmenej troch členských štátov je spoločný celkový celosvetový obrat všetkých účastníkov koncentrácie vyšší ako 100 miliónov EUR;

c) v každom z najmenej troch členských štátov posudzovaných na účely písmena b) je celkový obrat každého z najmenej dvoch účastníkov koncentrácie vyšší ako 25 miliónov EUR;

d) celkový obrat v rámci spoločenstva každého z najmenej dvoch účastníkov koncentrácie je vyšší ako 100 miliónov EUR,

pokiaľ každý z účastníkov koncentrácie nedosahuje viac ako dve tretiny svojho celkového obratu v rámci spoločenstva v jednom a tom istom členskom štáte.

4. Na základe štatistických údajov, ktoré môžu byť pravidelne poskytované členskými štátmi, Komisia podáva správy Rade o uplatňovaní limitov a kritérií uvedených v odsekoch 2 a 3 do 1. júla 2009 a môže predkladať návrhy podľa odseku 5.

5. Na základe správy podľa odseku 4 a na návrh Komisie Rada kvalifikovanou väčšinou môže zmeniť limity a kritériá uvedené v odseku 3.“

4 Podľa článku 3 ods. 1 tohto nariadenia:

„Za vznik koncentrácie sa považuje, ak je trvalá zmena kontroly spôsobená:

a) fúziou dvoch alebo viacerých predtým nezávislých podnikov alebo častí podnikov;

b) získaním priamej alebo nepriamej kontroly nad celým alebo nad časťami jedného alebo viacerých ďalších podnikov jednou alebo viacerými osobami, ktoré už kontrolujú najmenej jeden podnik, alebo jedným alebo viacerými podnikmi, či už kúpou cenných papierov alebo aktív, zmluvne alebo iným spôsobom.“

5 Článok 4 uvedeného nariadenia, ktorý je nazvaný „Predbežné oznamovanie koncentrácií a postúpenie pred oznámením na žiadosť oznamujúcich osôb“, stanovuje:

„1. Koncentrácie s významom pre celé spoločenstvo definované v tomto nariadení sa oznámia Komisii pred ich uskutočnením a po uzatvorení zmluvy, uskutočnení verejnej ponuky alebo nadobudnutí kontrolného podielu.

…

2. Koncentráciu, ktorá spočíva vo fúzii v zmysle článku 3 ods. 1 písm. a) alebo získaní spoločnej kontroly v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b), oznámia spoločne zmluvné strany fúzie, prípadne nadobúdatelia spoločnej kontroly. Vo všetkých ostatných prípadoch oznámenie podá osoba alebo podnik, ktorý získal kontrolu nad celým alebo nad časťami jedného alebo viacerých ďalších podnikov.

…

4. Pred oznámením koncentrácie v zmysle odseku 1 môžu osoby alebo podniky uvedené v odseku 2 informovať Komisiu formou odôvodneného návrhu, že koncentrácia môže značne ovplyvniť hospodársku súťaž na trhu v členskom štáte, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu, a preto by mala byť úplne alebo čiastočne posúdená týmto členským štátom.

Komisia bezodkladne doručí tento návrh všetkým členským štátom. Členský štát, označený v odôvodnenom návrhu, v lehote 15 pracovných dní od doručenia návrhu vyjadrí svoj súhlas alebo nesúhlas so žiadosťou o postúpenie prípadu. Ak členský štát v tejto lehote neprijme žiadne rozhodnutie, považuje sa to za súhlas.

Pokiaľ tento členský štát nesúhlasí s postúpením prípadu, Komisia môže rozhodnúť o postúpení celého alebo časti prípadu na príslušné orgány tohto členského štátu so zámerom, aby sa uplatňovalo vnútroštátne právo hospodárskej súťaže tohto štátu, ak sa nazdáva, že takýto samostatný priestorový relevantný trh existuje a súťaž na tomto trhu môže byť touto koncentráciou podstatne ovplyvnená.

Rozhodnutie, či bude alebo nebude prípad postúpený v súlade s tretím pododsekom, prijme Komisia v lehote 25 pracovných dní od doručenia návrhu. Komisia informuje ostatné členské štáty a osoby alebo podniky ako účastníkov koncentrácie o svojom rozhodnutí. Pokiaľ Komisia neprijme rozhodnutie v tejto lehote, považuje sa to za prijatie rozhodnutia o postúpení prípadu v súlade s návrhom predloženým osobami alebo podnikmi ako účastníkmi koncentrácie.

Pokiaľ Komisia rozhodne, alebo sa nečinnosť považuje za rozhodnutie, postúpiť celý prípad podľa tretieho a štvrtého pododseku, nie je potrebné žiadne oznámenie podľa odseku 1 a uplatňuje sa vnútroštátne právo hospodárskej súťaže. Článok 9 ods. 6 až 9 sa uplatňujú *mutatis mutandis*.

5. Pri koncentráciách podľa článku 3, ktoré nemajú význam pre celé spoločenstvo v zmysle článku 1 a ktoré môžu byť posudzované podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov, osoby alebo podniky uvedené v odseku 2 môžu pred podaním oznámenia príslušným orgánom informovať Komisiu odôvodneným návrhom o tom, že by koncentrácia mala byť posudzovaná Komisiou.

Komisia bezodkladne doručí tento návrh všetkým členským štátom.

Každý členský štát oprávnený posudzovať koncentráciu podľa svojho vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže môže v lehote 15 pracovných dní od doručenia odôvodneného návrhu vyjadriť svoj nesúhlas so žiadosťou o postúpenie prípadu.

Ak najmenej jeden takýto členský štát vyjadrí svoj nesúhlas v súlade s tretím pododsekom v lehote 15 pracovných dní, prípad sa nepostúpi. Komisia bezodkladne informuje všetky členské štáty a osoby alebo podniky ako účastníkov koncentrácie o každom takomto nesúhlase.

Ak žiadny členský štát nevyjadrí svoj nesúhlas v súlade s tretím pododsekom v lehote 15 pracovných dní, považuje sa koncentrácia za koncentráciu s významom pre celé spoločenstvo a oznámi sa Komisii v súlade s odsekmi 1 a 2. V takýchto prípadoch žiaden členský štát neuplatňuje na koncentráciu svoje vnútroštátne právo hospodárskej súťaže.

…“

6 Článok 9 nariadenia č. 139/2004, nazvaný „Postúpenie príslušným orgánom členských štátov“, znie:

„1. Komisia môže formou rozhodnutia oznámeného bezodkladne účastníkom koncentrácie a príslušným orgánom ostatných členských štátov postúpiť oznámenú koncentráciu príslušným orgánom dotknutého členského štátu za týchto podmienok.

2. V lehote 15 pracovných dní odo dňa doručenia kópie oznámenia môže členský štát z vlastného podnetu alebo z podnetu Komisie informovať Komisiu, ktorá informuje účastníkov koncentrácie o tom, že:

a) existuje hrozba, že koncentrácia značne ovplyvní hospodársku súťaž na trhu v tomto členskom štáte, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu; alebo

b) koncentrácia ovplyvňuje hospodársku súťaž na trhu v tomto členskom štáte, ktorý má všetky znaky samostatného priestorového relevantného trhu a ktorý netvorí podstatnú časť spoločného trhu.

3. Ak Komisia zistí, že vzhľadom na trh predmetných výrobkov alebo služieb a na samostatný priestorový relevantný trh v zmysle odseku 7 existuje takýto samostatný priestorový relevantný trh a existuje takéto nebezpečenstvo, potom:

a) zaoberá sa týmto prípadom sama v súlade s týmto nariadením; alebo

b) postúpi celý prípad alebo jeho časť príslušným orgánom daného členského štátu so zámerom, aby sa uplatňovalo vnútroštátne právo hospodárskej súťaže tohto štátu.

Ak však Komisia zistí, že takýto samostatný priestorový relevantný trh alebo nebezpečie neexistuje, prijme o tom rozhodnutie, ktoré adresuje príslušnému členskému štátu a zaoberá sa prípadom sama v súlade s týmto nariadením.

V prípadoch, keď členský štát informuje Komisiu podľa odseku 2 písm. b), že koncentrácia ovplyvňuje hospodársku súťaž na samostatnom priestorovom relevantnom trhu na jeho území, ktoré netvorí podstatnú časť spoločného trhu, Komisia postúpi celý prípad alebo jeho časť týkajúcu sa príslušného samostatného priestorového relevantného trhu, ak uzná, že takýto trh je ovplyvnený.

…“

7 Článok 22 tohto nariadenia, nazvaný „Postúpenie Komisii“, znie takto:

„1. Jeden alebo viaceré členské štáty môžu požiadať Komisiu o posúdenie koncentrácie podľa článku 3, ktorá nemá význam pre celé spoločenstvo v zmysle článku 1, ale ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na území členského štátu alebo štátov, ktoré podávajú žiadosť.

Takáto žiadosť sa podáva v lehote najneskôr 15 pracovných dní odo dňa oznámenia koncentrácie, alebo ak oznámenie nie je potrebné, odo dňa, kedy sa inak o nej príslušné členské štáty dozvedeli.

2. Komisia bezodkladne informuje príslušné orgány členských štátov a účastníkov koncentrácie o každej doručenej žiadosti podľa odseku 1.

Každý iný členský štát má právo pripojiť sa k pôvodnej žiadosti v lehote 15 pracovných dní odo dňa, kedy bol Komisiou informovaný o tejto pôvodnej žiadosti.

Všetky národné lehoty týkajúce sa koncentrácie sa prerušujú, až kým sa v súlade s postupom ustanoveným v tomto článku nerozhodne, kto bude koncentráciu posudzovať. Ihneď ako členský štát oznámi Komisii a účastníkom koncentrácie, že sa nepripojí k žiadosti, končí prerušenie plynutia jeho národných lehôt.

3. Komisia môže v lehote najviac 10 pracovných dní po uplynutí lehoty podľa odseku 2 rozhodnúť, že posúdi koncentráciu, pokiaľ zistí, že ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a hrozí, že značne ovplyvní hospodársku súťaž na území členského štátu alebo štátov, ktoré podávajú žiadosť. Ak Komisia neprijme rozhodnutie v tejto lehote, považuje sa to za prijatie rozhodnutia o posudzovaní koncentrácie v súlade so žiadosťou.

Komisia informuje všetky členské štáty a účastníkov koncentrácie o svojom rozhodnutí. Môže požiadať o predloženie oznámenia podľa článku 4.

Členský štát alebo štáty, ktoré podali žiadosť, už na koncentráciu neuplatňujú svoje vnútroštátne právne predpisy hospodárskej súťaže.

4. Článok 2, článok 4 ods. 2 až 3, články 5, 6 a 8 až 21 sa uplatňujú, ak Komisia posudzuje koncentráciu podľa odseku 3. článok 7 sa uplatňuje v rozsahu, v ktorom sa nevykonala koncentrácia ku dňu, kedy Komisia informuje účastníkov koncentrácie, že bola podaná žiadosť.

Ak nie je potrebné oznámenie podľa článku 4, lehota podľa článku 10 ods. 1 na začatie konania začína plynúť v pracovný deň po dni, kedy Komisia informovala účastníkov koncentrácie, že sa rozhodla posudzovať koncentráciu podľa odseku 3.

5. Komisia môže informovať jeden alebo viaceré členské štáty o tom, že zistila, že koncentrácia spĺňa kritériá podľa odseku 1. V takých prípadoch môže Komisia vyzvať tento členský štát alebo tieto členské štáty, aby podali žiadosť podľa odseku 1.“

8 Dohoda o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/052, s. 3, ďalej len „Dohoda o EHP“) obsahuje protokol 24 týkajúci sa spolupráce v oblasti kontroly koncentrácií. Článok 6 ods. 3 druhý pododsek tohto protokolu stanovuje, že k žiadosti členského štátu adresovanej Komisii podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 sa môže pripojiť jeden alebo viacero štátov Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO), ak koncentrácia ovplyvňuje obchod medzi jedným alebo viacerými členskými štátmi a jedným alebo viacerými štátmi EZVO a hrozí, že značne naruší hospodársku súťaž na území štátu alebo štátov EZVO, ktoré sa k žiadosti pripoja.

Okolnosti predchádzajúce sporu

9 Okolnosti predchádzajúce sporu boli opísané v bodoch 6 až 35 napadnutého rozsudku a pre potreby tohto konania ich možno zhrnúť nasledujúcim spôsobom.

O dotknutých podnikoch a predmetnej koncentrácii

10 Illumina je spoločnosť so sídlom v Spojených štátoch, ktorá dodáva sekvenčné a radové riešenia pre genetickú a genomickú analýzu.

11 Dňa 20. septembra 2020 Illumina uzavrela dohodu a plán zlúčenia s cieľom získať výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Grail (predtým Grail, Inc.), ktorá je tiež spoločnosťou so sídlom v Spojených štátoch a vyvíja krvné testy na včasné odhalenie rakoviny a v ktorej už mala podiel 14,5 % (ďalej len „predmetná koncentrácia“).

12 Dňa 21. septembra 2020 Illumina a Grail vydali tlačovú správu, v ktorej oznámili túto koncentráciu.

O neoznámení

13 Keďže obrat spoločností Illumina a Grail neprekračoval príslušné prahové hodnoty najmä vzhľadom na skutočnosť, že Grail nedosahovala obrat v Európskej únii ani inde vo svete, predmetná koncentrácia nemala európsky význam v zmysle článku 1 nariadenia č. 139/2004, a teda nebola oznámená Komisii podľa článku 4 ods. 1 tohto nariadenia.

14 Predmetná koncentrácia nebola oznámená ani v členských štátoch Únie alebo v ďalších štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o EHP, lebo nepatrila do pôsobnosti ich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií.

O žiadosti o postúpenie veci Komisii

15 Komisii bola 7. decembra 2020 doručená sťažnosť týkajúca sa predmetnej koncentrácie.

16 Komisia zaslala 19. februára 2021 členským štátom a ďalším štátom, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o EHP, list na základe článku 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004, v ktorom ich informovala o predmetnej koncentrácii, pričom im vysvetlila dôvody, pre ktoré sa domnievala, že táto koncentrácia spĺňa kritériá uvedené v článku 22 ods. 1 tohto nariadenia, a vyzvala ich, aby jej predložili žiadosť o postúpenie veci podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia s cieľom preskúmať uvedenú koncentráciu (ďalej len „list s výzvou“).

17 Dňa 4. marca 2021 Komisia informovala spoločnosti Illumina a Grail o zaslaní listu s výzvou členským štátom a ďalším štátom, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o EHP, a o tom, že tieto štáty majú možnosť zaslať jej žiadosť o postúpenie veci podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

18 Autorité de la concurrence française (Francúzsky orgán na ochranu hospodárskej súťaže) požiadal 9. marca 2021 Komisiu, aby na základe tohto ustanovenia preskúmala predmetnú koncentráciu (ďalej len „žiadosť o postúpenie“).

19 Dňa 10. marca 2021 Komisia v súlade s článkom 22 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 informovala orgány na ochranu hospodárskej súťaže ostatných členských štátov a ďalších štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o EHP, ako aj Dozorný úrad EZVO o žiadosti o postúpenie. Komisia zaslala 11. marca 2021 spoločnostiam Illumina a Grail informačný list, v ktorom ich informovala o tejto žiadosti, pričom im pripomenula, že podľa článku 7 a článku 22 ods. 4 prvého pododseku druhej vety tohto nariadenia nemôžu uskutočniť predmetnú koncentráciu, kým uvedenú žiadosť nezamietne alebo nevyhlási túto koncentráciu za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

20 Dňa 16. a 29. marca 2021 Illumina a Grail predložili Komisii pripomienky proti žiadosti o postúpenie. Illumina 2., 7. a 12. apríla 2021 odpovedala na žiadosti o informácie, ktoré jej Komisia zaslala 26. marca a 8. apríla 2021.

21 Listami z 24., 26. a 31. marca 2021 islandské, nórske, belgické, holandské a grécke orgány na ochranu hospodárskej súťaže požiadali o pripojenie sa k žiadosti o postúpenie na základe článku 22 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, a pokiaľ ide o islandské a nórske orgány na ochranu hospodárskej súťaže, na základe článku 6 ods. 3 protokolu 24 k Dohode o EHP (ďalej len „žiadosti o pripojenie“).

22 Komisia 31. marca 2021 uverejnila usmernenie o uplatňovaní mechanizmu postupovania prípadov stanoveného v článku 22 nariadenia č. 139/2004 na určité kategórie prípadov (Ú. v. EÚ C 113, 2021, s. 1).

O sporných rozhodnutiach

23 Komisia spornými rozhodnutiami 2021 vyhovela žiadosti o postúpenie a žiadostiam o pripojenie.

24 Komisia po prvé konštatovala, že žiadosť o postúpenie bola predložená v lehote 15 pracovných dní stanovenej v článku 22 ods. 1 druhom pododseku nariadenia č. 139/2004, ktorá plynie od dátumu, od ktorého bola predmetná koncentrácia prostredníctvom listu s výzvou oznámená Francúzskej republike.

25 Po druhé Komisia sa tiež domnievala, že žiadosti o pripojenie boli podané islandskými, nórskymi, belgickými, holandskými a gréckymi vnútroštátnymi orgánmi hospodárskej súťaže v lehote 15 pracovných dní stanovenej v článku 22 ods. 2 druhom pododseku tohto nariadenia, ktorá plynie odo dňa, keď Komisia listom z 10. marca 2021 informovala tieto orgány o žiadosti o postúpenie.

26 Po tretie Komisia konštatovala, že predmetná koncentrácia spĺňa kritériá uvedené v článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, takže členské štáty ju môžu požiadať, aby preskúmala túto koncentráciu, hoci nemá európsky význam.

27 V tejto súvislosti sa domnievala, že členské štáty ju môžu požiadať, aby preskúmala každý prípad koncentrácie, „ktorý nepatrí do ich právomoci“, pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v článku 22 tohto nariadenia.

Konanie na Všeobecnom súde

28 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 28. apríla 2021 podala Illumina žalobu zapísanú do registra pod číslom veci T-227/21.

29 Uznesením z 2. júla 2021 predseda tretej rozšírenej komory Všeobecného súdu povolil spoločnosti Grail, aby vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov spoločnosti Illumina.

30 Rozhodnutiami z 12. a 22. júla, ako aj zo 6. augusta 2021 a uznesením z 25. augusta 2021 predseda tretej rozšírenej komory Všeobecného súdu povolil Holandskému kráľovstvu, Francúzskej republike, Helénskej republike a Dozornému úradu EZVO vstúpiť do konania ako vedľajší účastníci na podporu návrhov Komisie.

31 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 18. augusta 2021 Illumina informovala Všeobecný súd, že v ten istý deň nadobudla všetky akcie spoločnosti Grail, ale že uzavrela dohodu o samostatnosti podniku tak, aby zaručila, že nad touto spoločnosťou nebude vykonávať kontrolu.

32 Komisia 7. októbra 2021 podala na Všeobecný súd návrh, aby vzhľadom na toto nadobudnutie odňal spoločnosti Grail postavenie vedľajšieho účastníka konania.

33 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Všeobecného súdu boli vypočuté na pojednávaní 16. decembra 2021.

Napadnutý rozsudok

34 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd po tom, čo zamietol návrh Komisie smerujúci k tomu, aby bolo spoločnosti Grail odňaté postavenie vedľajšieho účastníka konania (body 53 až 59), a po tom, čo dospel k záveru, že žaloba musí byť na jednej strane vyhlásená za neprípustnú v rozsahu, v akom smerovala proti informačnému listu, a na druhej strane za prípustnú v rozsahu, v akom smerovala k zrušeniu sporných rozhodnutí (body 60 až 82), preskúmal tri žalobné dôvody, ktoré Illumina uviedla na podporu svojej žaloby. Prvý z týchto žalobných dôvodov bol založený na nedostatku právomoci Komisie na preskúmanie koncentrácie, ktorá nepatrí do pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií členského štátu, ktorý ju požiadal o vykonanie tohto preskúmania. Druhý žalobný dôvod bol založený na oneskorenom podaní žiadosti o postúpenie, ktorá nebola predložená v lehote stanovenej v článku 22 ods. 1

druhom pododseku nariadenia č. 139/2004, a na porušení zásad právnej istoty a riadnej správy vecí verejných vzhľadom na oneskorené zaslanie listu s výzvou zo strany Komisie. Tretí žalobný dôvod bol založený na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty z dôvodu, že v čase, keď sa spoločnosti Illumina a Grail dohodli na predmetnej koncentrácii, rozhodovacia prax Komisie spočívala v odmietnutí preskúmania koncentrácií, ktoré nepatrili do pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií.

35 Keďže sa Všeobecný súd domnieval, že žiadny z týchto žalobných dôvodov nie je dôvodný, zamietol túto žalobu v celom rozsahu.

36 V prvom rade, pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na nedostatku právomoci Komisie, Všeobecný súd na základe doslovného, historického, kontextového a teleologického výkladu článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 rozhodol, že členské štáty môžu za podmienok uvedených v tomto ustanovení požiadať o postúpenie prípadu koncentrácie, ktorá nemá európsky význam, bez ohľadu na existenciu alebo rozsah pôsobnosti ich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*. Dospel k záveru, že Komisia bola oprávnená napadnutými rozhodnutiami vyhovieť žiadosti o postúpenie a žiadostiam o pripojenie (napadnutý rozsudok, body 183 a 184).

37 Všeobecný súd sa v tejto súvislosti domnieval, že argumenty spoločností Illumina a Grail nemôžu spochybniť tento výklad.

38 Po prvé Všeobecný súd odmietol tvrdenie spoločnosti Illumina, podľa ktorého členský štát, ktorý prijal vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, ktoré nemajú európsky význam, nemá možnosť postúpiť Komisii takéto prípady koncentrácií, pokiaľ sa na ne tieto právne predpisy nevzťahujú. Všeobecný súd najmä konštatoval, že v súlade so zásadou prenesenia právomocí uvedenou v článku 4 ods. 1 ZEÚ v spojení s článkom 5 ZEÚ koncentrácia, ktorá v prípade, že neboli prekročené prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 nariadenia č. 139/2004, nepatrí do pôsobnosti tohto nariadenia, automaticky patrí do právomoci členských štátov. Z hľadiska práva Únie sú teda tieto uvedené členské štáty vždy oprávnené podať žiadosť podľa článku 22 uvedeného nariadenia (napadnutý rozsudok, body 153 až 156).

39 Všeobecný súd po druhé konštatoval, že výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý bol prijatý v sporných rozhodnutiach a podľa ktorého členský štát môže podať žiadosť o postúpenie prípadu koncentrácie podľa tohto ustanovenia bez ohľadu na existenciu a rozsah pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*, je v súlade so zásadou subsidiarity. Tento výklad konkrétne zabezpečuje, že toto ustanovenie predstavuje „účinný nápravný mechanizmus“ s prihliadnutím na túto zásadu v zmysle odôvodnenia 11 tohto nariadenia tým, že chráni záujmy členských štátov. Okrem toho v súlade s odôvodnením 14 uvedeného nariadenia zaručuje, že vec bude prejednaná najvhodnejším orgánom vzhľadom na uvedenú zásadu (napadnutý rozsudok, body 157 až 166).

40 Po tretie Všeobecný súd rozhodol, že uvedený výklad je v súlade so zásadou proporcionality, a ako normotvorca Únie uviedol v odôvodnení 6 nariadenia č. 139/2004, nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v zabezpečení toho, aby hospodárska súťaž na vnútornom trhu nebola narušená. Všeobecný súd najmä uviedol, že výklad článku 22 tohto nariadenia uvedený v sporných rozhodnutiach umožňuje Komisii preskúmať koncentráciu na základe tohto článku len v určitých osobitných prípadoch, ak sú splnené štyri kumulatívne kritériá stanovené v článku 22 ods. 1 prvom pododseku uvedeného nariadenia (napadnutý rozsudok, body 167 až 172).

41 Po štvrté sa Všeobecný súd domnieval, že výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý navrhujú spoločnosti Illumina a Grail, ktorý podmieňuje uplatnenie tohto ustanovenia pôsobnosťou vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií, pričom stanovuje výnimku pre členské štáty, ktoré takéto právne predpisy nemajú, by viedol k neistote, pokiaľ ide o koncentrácie, na ktoré sa vzťahuje uvedené ustanovenie. Naopak výklad použitý v sporných rozhodnutiach podmieňuje uplatnenie tohto článku len splnením štyroch kumulatívnych kritérií stanovených v článku 22 ods. 1 prvom pododseku tohto nariadenia, ktoré zaručujú jednotné uplatňovanie tohto článku 22 v Únii pri dodržaní zásady právnej istoty (napadnutý rozsudok, body 173 až 178).

42 Po piate Všeobecný súd konštatoval, že výnimočná povaha postúpení podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004, na ktorú sa odvoláva Illumina, je zachovaná výkladom uplatneným v sporných rozhodnutiach, keďže právomoc Komisie na preskúmanie koncentrácie naďalej závisí najmä od prekročenia prahových hodnôt obratu stanovených v článku 1 tohto nariadenia a mechanizmus postúpenia podľa článku 22 uvedeného nariadenia predstavuje len subsidiárnu právomoc, ktorá v určitých osobitných prípadoch a za veľmi špecifických podmienok umožňuje, aby koncentrácia, ktorá napriek svojím cezhraničným účinkom nedosahuje tieto prahové hodnoty, bola tiež preskúmaná Komisiou na žiadosť jedného alebo viacerých členských štátov, čo zohľadňuje funkciu tohto článku 22 ako „nápravného mechanizmu“ (napadnutý rozsudok, bod 182).

43 V druhom rade, pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na oneskorenom podaní žiadosti o postúpenie a na porušení zásad právnej istoty a riadnej správy vecí verejných, Všeobecný súd na jednej strane rozhodol, že táto žiadosť bola podaná v lehote 15 dní od zaslania listu s výzvou, ktorý predstavoval „oznámenie“ v zmysle článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004 (napadnutý rozsudok, bod 214). Na druhej strane sa domnieval, že aj keby bol tento list zaslaný Komisiou v neprimeranej lehote, samotná táto okolnosť nestačí na preukázanie porušenia práva na obhajobu (napadnutý rozsudok, body 239 a 242).

44 V treťom rade a napokon, pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty, Všeobecný súd ho zamietol najmä z dôvodu, že Illumina nepreukázala, že Komisia jej poskytla presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa záruky týkajúce sa zaobchádzania s koncentráciami, ktoré nepatria do pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií (napadnutý rozsudok, bod 263).

Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov odvolacieho konania

O spojení

45 Návrhmi podanými do kancelárie Súdneho dvora 22. a 30. septembra 2022 podali Illumina a Grail tieto odvolania.

46 V súlade s článkom 54 ods. 2 rokovacieho poriadku Súdneho dvora predseda Súdneho dvora 21. decembra 2022 rozhodol o spojení týchto vecí na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.

O návrhoch na vstup vedľajších účastníkov do konania

47 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora zo 14. februára 2023 bol Estónskej republike povolený vstup do konania vo veci C-625/22 P ako vedľajšej účastníčke konania na podporu návrhov spoločnosti Grail.

48 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 10. marca 2023, Illumina/Komisia (C-611/22 P, EU:C:2023:205), bol spoločnosti Biocom California povolený vstup do konania vo veci C-611/22 P ako vedľajšej účastníčke konania na podporu návrhov spoločnosti Illumina.

49 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 10. marca 2023, Grail/Komisia (C-625/22 P, EU:C:2023:227), boli naopak návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktoré podali Association Française des Juristes d'entreprise (AFJE) a European Company Lawyers Association (ECLA), zamietnuté.

O návrhoch na skrátené súdne konanie

50 Samostatnými podaniami doručenými do kancelárie Súdneho dvora 8. a 20. decembra 2022 Komisia požiadala o prejednanie týchto vecí v skrátenom súdnom konaní upravenom v článkoch 133 až 136 rokovacieho poriadku uplatniteľných na konanie o odvolaní podľa článku 190 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku.

51 Na podporu svojich návrhov Komisia v podstate uviedla, že rozhodnutia týkajúce sa dotknutej koncentrácie, najmä rozhodnutie Komisie K(2022) 6454 final zo 6. septembra 2022, ktorým sa koncentrácia vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom a fungovaním Dohody o Európskom hospodárskom priestore, prijaté podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 139/2004, rozhodnutia podľa článku 8 ods. 5 písm. a) a c) tohto nariadenia a každé budúce rozhodnutie vyžadujúce zrušenie tejto koncentrácie podľa článku 8 ods. 4 uvedeného nariadenia a ukladajúce pokuty za porušenie článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia sú alebo budú vychádzať z predpokladu, že Komisia má právomoc preskúmať uvedenú koncentráciu. Bolo by preto v záujme Komisie, ako aj spoločností Illumina a Grail a vo všeobecnosti v záujme riadneho výkonu spravodlivosti, aby sa otázka právomoci Komisie, o ktorej má rozhodnúť Súdny dvor, vyriešila čo najskôr.

52 Článok 133 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že ak si povaha tejto veci vyžaduje prejednať ju bez zbytočného odkladu, môže predseda Súdneho dvora na žiadosť žalobcu alebo žalovaného po vypočutí druhého účastníka konania, sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodnúť, že táto vec sa prejedná v skrátenom súdnom konaní.

53 Predseda Súdneho dvora 10. januára 2023 po vypočutí ostatných účastníkov konania, sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodol, že návrhom Komisie nevyhovie.

54 Vzhľadom na ich citlivú a zložitú povahu nie sú totiž prejednávané veci vhodné na prejednanie veci v skrátenom súdnom konaní, najmä ak sa nezdá vhodné skrátiť písomnú časť konania na Súdnom dvore (pozri analogicky rozsudok z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a i. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 103, ako aj citovanú judikatúru).

55 Zdá sa, že prejednanie týchto vecí v skrátenom súdnom konaní je o to nevhodnejšie, že okrem systémového významu a zložitosti položených otázok boli vznesené závažné námietky spoločností Illumina a Grail, ktoré v tomto štádiu nemali možnosť oboznámiť sa s vyjadrením Komisie k odvolaniam a nemali byť *a priori* zbavené možnosti predložiť repliky.

56 V tejto súvislosti záujem inštitúcií Únie na čo najrýchlejšom určení rozsahu práv a povinností, ktoré im vyplývajú z práva Únie, nemôže vo všetkých prípadoch preukázať existenciu výnimočnej okolnosti, ktorá by odôvodňovala prejednanie veci v skrátenom súdnom konaní [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2022, Komisia/Poľsko (Protokol č. 36), C-207/21 P, EU:C:2022:560, bod 40 a citovanú judikatúru].

57 Vzhľadom na význam týchto vecí však predseda Súdneho dvora rozhodol, že sa v nich rozhodne prednostne podľa článku 53 ods. 3 rokovacieho poriadku (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 18. októbra 2017, Weiss a i., C-493/17, EU:C:2017:792, body 13 a 14, ako aj rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 41).

O návrhoch odvolateliek

58 Svojimi odvolaniami Illumina (vec C-611/22 P) a Grail (vec C-625/22 P) navrhujú, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– zrušil sporné rozhodnutia, žiadosť o postúpenie a informačný list a

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy tohto odvolacieho konania, ako aj konania pred Všeobecným súdom.

59 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolania a

– uložil spoločnostiam Illumina a Grail povinnosť nahradiť trovy konania.

60 Francúzska republika navrhuje, aby Súdny dvor odvolania zamietol.

61 Holandské kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolania a

– uložil spoločnostiam Illumina a Grail povinnosť nahradiť trovy konania.

62 Dozorný orgán EZVO navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolania a

– uložil spoločnostiam Illumina a Grail povinnosť nahradiť trovy konania.

63 Biocom California, ktorá vstúpila do konania ako vedľajšia účastníčka na podporu spoločnosti Illumina (vec C-611/22 P), navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– zrušil sporné rozhodnutia, žiadosť o postúpenie a informačný list a

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy tohto odvolacieho konania vrátane jej vlastných trov konania.

64 Estónska republika, ktorá vstúpila do konania ako vedľajšia účastníčka na podporu spoločnosti Grail (vec C-625/22 P), nepredložila vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.

O odvolaniach

65 Illumina uvádza na podporu svojho odvolania vo veci C-611/22 P tri odvolacie dôvody.

66 V prvom odvolacom dôvode tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vyložil článok 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 tak, že oprávňuje členský štát s vnútroštátnymi právnymi predpismi v oblasti kontroly koncentrácií požiadať Komisiu o preskúmanie koncentrácie, ktorá nespĺňa podmienky na preskúmanie na základe týchto vnútroštátnych právnych predpisov. Svojím druhým odvolacím dôvodom Illumina tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol žalobný dôvod založený na oneskorenom podaní žiadosti o postúpenie a na porušení zásad právnej istoty a riadnej správy vecí verejných. Tretí odvolací dôvod spoločnosti Illumina je založený na nesprávnom právnom posúdení jej argumentácie založenej na porušení zásad legitímnej dôvery a právnej istoty Všeobecným súdom vzhľadom na presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa záruky, ktoré údajne poskytla výkonná podpredsedníčka Komisie.

67 Grail na podporu svojho odvolania vo veci C-625/22 P uvádza aj tri odvolacie dôvody založené na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 22 nariadenia č. 139/2004, nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa neprimeraného oneskorenia Komisie a nesprávnom právnom posúdení žalobného dôvodu založeného na legitímnej dôvere a právnej istote, ktoré sa vo veľkej miere prekrývajú s odvolacími dôvodmi predloženými spoločnosťou Illumina.

68 Najprv treba spoločne preskúmať prvý odvolací dôvod založený na nesprávnom výklade článku 22 nariadenia č. 139/2004, a najmä jeho odseku 1.

Argumentácia účastníkov konania

69 Illumina tvrdí, že výklad Všeobecného súdu, podľa ktorého článok 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 umožňuje členskému štátu požiadať o postúpenie prípadu koncentrácie Komisii, ktorú jeho vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií neumožňujú preskúmať, je nesprávny.

70 Všeobecný súd v prvom rade nesprávne zohľadnil zásady právnej istoty, proporcionality a subsidiarity.

71 Na úvod Illumina tvrdí, že režim zavedený nariadením č. 139/2004 konkretizuje zásadu právnej istoty tým, že na účely definovania koncentrácií s európskym významom patriacich do právomoci Komisie používa objektívne prahové hodnoty obratu a striktné lehoty na preskúmanie koncentrácií. Výklad Všeobecného súdu, najmä v bodoch 174 a 175 napadnutého rozsudku, pritom spôsobuje zjavnú právnu neistotu, keďže umožňuje kontrolu koncentrácií, ktoré nedosahujú ani prahové hodnoty obratu na to, aby mali európsky význam, ani limity pre vykonanie kontroly definované na vnútroštátnej úrovni. Táto dodatočná potenciálna kontrola mimo systémov zavedených týmto nariadením a vnútroštátnymi právnymi predpismi zvyšuje neistotu, ktorej čelia účastníci koncentrácie, pokiaľ ide o to, či táto koncentrácia môže byť predmetom kontroly, a teda môže byť zakázaná, zmenená alebo oddialená.

72 Výklad Všeobecného súdu vytvára právnu neistotu aj v rozsahu, v akom pravidlá právomoci, ktoré definuje, spočívajú výlučne na kvalitatívnych kritériách uvedených v článku 22 ods. 1 prvom pododseku nariadenia č. 139/2004, a to v rozpore s prístupom prijatým v iných ustanoveniach tohto nariadenia a vo vnútroštátnych právnych predpisoch týkajúcich sa kontroly koncentrácií prijatých členskými štátmi.

73 Tento výklad, ktorý členským štátom neukladá žiadnu lehotu na podanie žiadosti o postúpenie prípadov koncentrácie Komisii, by okrem toho vyvolal časovú neistotu a riziko omeškania pri posudzovaní týchto koncentrácií.

74 Ďalej, pokiaľ ide o zásadu proporcionality, posúdenia Všeobecného súdu uvedené v bodoch 167 až 172 napadnutého rozsudku tiež vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia. Illumina najmä tvrdí, že výklad Všeobecného súdu zaväzuje účastníkov koncentrácií, ktoré nedosiahnu ani prahové hodnoty obratu stanovené v nariadení č. 139/2004, ani limity pre vykonanie kontroly stanovené na vnútroštátnej úrovni, oznámiť tieto koncentrácie v záujme právnej istoty každému z členských štátov, ktoré budú zase povinné zaoberať sa týmito oznámeniami.

75 Napokon Všeobecný súd v bodoch 160 až 166 napadnutého rozsudku nesprávne preskúmal zásadu subsidiarity a právomoc Komisie, keď jej umožnil obísť legislatívny proces a *de facto* zmeniť prahové hodnoty na založenie právomoci stanovené v nariadení č. 139/2004. Komisia sa so súhlasom Všeobecného súdu pokúšala vyplniť údajné medzery v právnych predpisoch v oblasti kontroly koncentrácií v Únii a v členských štátoch tým, že umožňuje kontrolu koncentrácií nedosahujúcich prahové hodnoty obratu na to, aby mali európsky význam, ani limity pre vykonanie kontroly stanovené na vnútroštátnej úrovni, a obchádza tak základné regulačné požiadavky na zmenu práva Únie a príslušných vnútroštátnych pravidiel.

76 V druhom rade Všeobecný súd nesprávne identifikoval a preskúmal cieľ nariadenia č. 139/2004 a jeho článku 22.

77 Podľa spoločnosti Illumina body 140 a 142 napadnutého rozsudku odrážajú nesprávne pochopenie odôvodnení tohto nariadenia a skresľujú výkladový prístup, ktorým sa musí riadiť Všeobecný súd. Po prvé je nesprávne tvrdenie, že koncentrácie, ktoré majú významné účinky na štruktúru hospodárskej súťaže v Únii, sa skúmajú výlučne na úrovni Únie. Po druhé uvedené nariadenie nestanovuje všeobecný režim na zabezpečenie toho, aby všetky koncentrácie ovplyvňujúce štruktúru hospodárskej súťaže v Únii boli kontrolované. Prípadné nedostatky sa majú riešiť skôr výlučne legislatívnou cestou. Po tretie konštatovanie Všeobecného súdu v bode 142 napadnutého rozsudku, podľa ktorého nariadenie č. 139/2004 obsahuje mechanizmy na odstránenie nedostatkov spojených s použitím prahových hodnôt obratu, ignoruje skutočnosť, že tieto prahové hodnoty boli predmetom dlhých diskusií pri vypracovaní nariadenia č. 4064/89

a neskôr nariadenia č. 139/2004. Použitím objektívnych prahových hodnôt obratu, a nie kvalitatívnych hodnotiacich kritérií, normotvorca Únie poskytuje účastníkom koncentrácie a členským štátom právnu istotu, ktorá odráža kompromis, ku ktorému dospeli tieto členské štáty a Komisia.

78 Opis predmetu nariadenia č. 139/2004 Všeobecným súdom ho viedol k prijatiu príliš širokého výkladu „nápravných mechanizmov“ stanovených najmä v článku 22 tohto nariadenia, ktorý by mohol zmeniť rozdelenie právomocí medzi členské štáty a Úniu v prospech Únie. Okrem toho Všeobecný súd vo svojom teleologickom posúdení nezohľadnil otázku, ako treba podľa normotvorcu Únie vykladať článok 22 uvedeného nariadenia s cieľom identifikovať „najvhodnejší“ orgán na prejednanie veci v zmysle odôvodnenia 14 toho istého nariadenia, ak ani vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže, ani orgány Únie nemajú právomoc preskúmať koncentráciu.

79 V treťom rade Illumina, ktorá vychádza najmä z rozsudku z 3. apríla 2003, Royal Philips Electronics/Komisia (T-119/02, EU:T:2003:101, bod 354), tvrdí, že Všeobecný súd v bode 182 napadnutého rozsudku nesprávne posúdil povahu výnimky článku 22 nariadenia č. 139/2004 ani nedodržal pravidlo, podľa ktorého sa má ustanovenie o výnimke vykladať reštriktívne.

80 Vo štvrtom rade Všeobecný súd vo svojej analýze článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 nesprávne uplatnil zásady doslovného, historického, kontextového a teleologického výkladu.

81 Grail tiež tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho výkladu, keď rozhodol, že článok 22 nariadenia č. 139/2004 priznáva Komisii právomoc preskúmať koncentráciu, ktorá nemá európsky význam a ktorá jej bola postúpená členským štátom, ktorý sám nemá podľa svojich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií právomoc preskúmať túto koncentráciu. Žiadna z metód výkladu, uplatnených správne, nepodporuje tento výklad Všeobecného súdu.

82 V prvom rade Grail tvrdí, že doslovný výklad Všeobecného súdu nesprávne pripisuje prílišný význam výrazu „any“ (každej), ktorý predchádza slovu „concentration“ v anglickej verzii článku 22 nariadenia č. 139/2004 (body 91 a 94) a že nezohľadňuje ostatné jazykové verzie tohto nariadenia.

83 V druhom rade historický výklad Všeobecného súdu má viacero medzier. Tento výklad sa na úvod zakladá len na troch dokumentoch, ktoré všetky vypracovala Komisia, a neberie do úvahy iné výkladové prvky, vrátane prípravných prác k nariadeniu č. 4064/89, nariadeniu Rady (ES) č. 1310/97 z 30. júna 1997, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 4064/89 (Ú. v. ES L 180, 1997, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 164) a nariadeniu č. 139/2004. Ďalej všetky dokumenty, z ktorých Všeobecný súd vychádzal pri výklade pôvodného cieľa článku 22 nariadenia č. 4064/89 (napadnutý rozsudok, bod 96), boli uverejnené po prijatí tohto nariadenia, hoci bolo potrebné odkázať na informácie o zámere normotvorcu v čase, keď prijal uvedené nariadenie. Navyše viaceré kľúčové body historického odôvodnenia Všeobecného súdu nie sú presvedčivé, keďže neodpovedajú na ústrednú otázku, či má Komisia podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 právomoc preskúmať prípad koncentrácie, ktorý jej postúpi členský štát, ktorý má vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, ale táto koncentrácia nepatrí do pôsobnosti týchto právnych predpisov. Okrem toho žiadny z obmedzených zdrojov citovaných v napadnutom rozsudku nepotvrdzuje historický výklad Všeobecného súdu, ktorý je založený na myšlienke, že toto ustanovenie sleduje iný cieľ, než je umožniť členským štátom, ktoré nemajú

vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, postúpiť prípady koncentrácie Komisii. Napokon tento výklad obsahuje najmä v bodoch 107 až 109 napadnutého rozsudku zjavne nesprávne tvrdenia.

84 Grail sa domnieva, že správna analýza prípravných prác umožňuje dospieť k záveru, že v čase jeho prijatia sa článok 22 nariadenia č. 4064/89 neuplatňoval na členské štáty, ktoré majú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, ale na členské štáty bez takýchto právnych predpisov, aby mohli požiadať Komisiu, aby preskúmala a prípadne zakázala koncentrácie nedosahujúce prahové hodnoty obratu stanovené v tomto nariadení. Následné zmeny tohto ustanovenia v rokoch 1997 a 2004 iba pridali k tomuto cieľu cieľ znížiť riziko súbežného skúmania tej istej koncentrácie členskými štátmi tým, že umožňujú členským štátom, ktoré majú právomoc preskúmať koncentráciu, postúpiť toto preskúmanie Komisii, ak sa domnievajú, že Komisia je vhodnejšia na vykonanie preskúmania.

85 Prípravné práce teda nepodporujú závery, ku ktorým dospel Všeobecný súd v napadnutom rozsudku, ale protirečia im.

86 V treťom rade kontextový výklad Všeobecného súdu má tiež výrazné medzery. Tvrdenia uvedené najmä v bodoch 126 až 130 a 132 napadnutého rozsudku sú teda málo presvedčivé. Okrem toho Všeobecný súd nesprávne odmietol zohľadniť určitý počet dokumentov, vrátane oznámenia Komisie o postúpení veci v súvislosti s koncentráciami (Ú. v. EÚ C 56, 2005, s. 2), ktoré sú však relevantné pre kontextový výklad.

87 Okrem toho podľa spoločnosti Grail Všeobecný súd z veľkej časti nezohľadnil viaceré ustanovenia nariadenia č. 139/2004 a tieto ustanovenia sú nezlučiteľné s jeho výkladom článku 22 tohto nariadenia. Odkazuje najmä na článok 1 ods. 4 a 5, ako aj na článok 22 ods. 2 tretí pododsek a článok 22 ods. 3 tretí pododsek uvedeného nariadenia. Grail tiež tvrdí, že znenie odôvodnenia 15 toho istého nariadenia, ktoré používa výraz „majú tiež právomoc“, je v rozpore s výkladom Komisie, ktorý potvrdil Všeobecný súd.

88 Vo štvrtom rade teleologický výklad Všeobecného súdu je tiež neúplný. Po prvé konštatovanie Všeobecného súdu, že cieľom nariadenia č. 139/2004 je umožniť kontrolu „všetkých koncentrácií“ ovplyvňujúcich hospodársku súťaž v Únii bez ohľadu na prahové hodnoty obratu (napadnutý rozsudok, body 140 až 143), nie je nijako podložené. Po druhé tvrdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého mechanizmy postúpenia predstavujú „účinný nápravný mechanizmus“ na odstránenie nedostatkov spojených s prahovými hodnotami obratu, sa nezakladá na žiadnom precedense a je úplne nedôvodné (napadnutý rozsudok, bod 142).

89 Odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v rámci teleologického výkladu vedie podľa spoločnosti Grail k záverom nezlučiteľným s nariadením č. 139/2004. Po prvé tento výklad umožňuje Komisii pristúpiť k preskúmaniu koncentrácií *ex post*, ako to výslovne pripustila v bode 21 svojich usmernení o uplatňovaní mechanizmu postupovania prípadov stanoveného v článku 22 nariadenia č. 139/2004 na určité kategórie prípadov. Je tak v rozpore s cieľom zavedenia systému preskúmania *ex ante*, ktorý vyžaduje, aby koncentrácie boli preskúmané v prísnych lehotách, a predstavuje „zásadnú zmenu“ v režime kontroly koncentrácií v Únii. Po druhé, ak by uvedený výklad nebol opravený, mal by významné praktické dôsledky pre podniky a vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže tým, že by oslabil zásady účinnosti a právnej istoty, na ktorých je založená kontrola koncentrácií v Únii už viac ako 30 rokov. Po tretie rovnaký výklad by umožnil obísť prahové hodnoty obratu stanovené v nariadení č. 139/2004 a narušil by tak predvídateľnosť režimu kontroly koncentrácií, ktorý toto nariadenie zavádza, čo by malo závažné dôsledky pre

právnu istotu. Po štvrté Grail uvádza, že ak by zámerom normotvorcu Únie bolo umožniť Komisii preskúmať všetky koncentrácie, čo nijako nevyplýva z prípravných prác na uvedenom nariadení, bolo by možné položiť si otázku týkajúcu sa dôvodu existencie režimu založeného na nejasných postúpeniach prípadov zo strany členských štátov, a nie na priamom práve Komisie preskúmať každú potenciálne problematickú koncentráciu nezávisle od európskych a vnútroštátnych prahových hodnôt obratu.

90 Biocom California, ktorá vstúpila do konania na podporu spoločnosti Illumina vo veci C-611/22 P, sa tiež domnieva, že výklad Všeobecného súdu, podľa ktorého žiadosť podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 môže byť podaná a prijatá bez ohľadu na pôsobnosť vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií, nie je v súlade so základnými zásadami právnej istoty a proporcionality.

91 Komisia odmieta argumentáciu, ktorú uviedli Illumina a Grail na podporu ich prvého odvolacieho dôvodu.

92 Pokiaľ ide o prvý odvolací dôvod spoločnosti Illumina, Komisia na úvod uvádza, že tento odvolací dôvod spočíva na dvoch základných pochybeniach, pokiaľ ide o povahu nariadenia č. 139/2004. Prvé pochybenie sa týka okolnosti, že Illumina sa nesprávne odvoláva na systém „jednostupňového konania“ zavedený týmto nariadením, ktorý sa vzťahuje len na koncentrácie, ktoré majú európsky význam, hoci je nesporné, že napadnutý rozsudok sa netýka takejto koncentrácie. Druhé zásadné pochybenie spočíva v tom, že Illumina sa nesprávne domnieva, že práva priznané členským štátom na základe uvedeného nariadenia závisia od vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií. Je totiž možné vychádzať z článku 308 ES (teraz článok 352 ZFEÚ), na základe ktorého bolo prijaté nariadenie č. 139/2004, s cieľom „vytvárať nové tituly, ktoré potom prekryjú vnútroštátne tituly“. Illumina opomenula zohľadniť samotnú existenciu článku 22 tohto nariadenia, ktorý je „príkladom práva priznaného právom Únie, ktoré prekrýva vnútroštátne právne predpisy“, ako aj práva, ktoré podľa článku 352 ZFEÚ poskytuje členským štátom možnosť obrátiť sa na Komisiu s prípadom koncentrácie bez ohľadu na okolnosť, či majú právomoc na jej preskúmanie.

93 Podľa Komisie je prvý odvolací dôvod spoločnosti Illumina neúčinný. Illumina totiž nijako nespochybňuje body 90 až 94 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd na základe doslovného výkladu článku 22 nariadenia č. 139/2004 konštatoval, že jasné znenie tohto ustanovenia postačuje na podporu tvrdenia Komisie. Komisia sa v tejto súvislosti domnieva, že vzhľadom na to, že bod 95 napadnutého rozsudku sa má vykladať v tom zmysle, že na dosiahnutie záveru uvedeného v bode 183 tohto rozsudku bolo potrebné oprieť sa o iné metódy výkladu, sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Domnieva sa teda, že Súdny dvor musí v tejto súvislosti nahradiť odôvodnenie napadnutého rozsudku a rozhodnúť, že doslovný výklad článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 stačí na zamietnutie prvého žalobného dôvodu prvostupňovej žaloby. Za týchto podmienok vzhľadom na to, že všetky tvrdenia uvedené v rámci prvého odvolacieho dôvodu spoločnosti Illumina sú založené na iných metódach výkladu, než je doslovný výklad, je tento odvolací dôvod neúčinný a netreba ho preskúmať.

94 Komisia subsidiárne tvrdí, že tento prvý odvolací dôvod nemá právny základ. Aj za predpokladu, že by sa mali zohľadniť metódy výkladu uvedené v odvolaní, Illumina v tomto odvolaní nevysvetlila, v čom jej tvrdenia založené na týchto iných metódach stačia na vyvrátenie jasného zmyslu článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

95 Podľa Komisie všeobecné tvrdenie, podľa ktorého napadnutý rozsudok spôsobuje právnu neistotu, spočíva na zásadných pochybeniach, keďže nezohľadňuje skutočnosť, že toto ustanovenie priznáva členským štátom právo podať žiadosť o postúpenie, ktorá prekrýva vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií. Pokiaľ ide o tvrdenie, že právomoc podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 nie je vymedzená nijakou formou objektívnych prahových hodnôt obratu, Komisia tvrdí, že je neprípustné z dôvodu, že ide o nové tvrdenie. Toto tvrdenie je navyše z právneho a skutkového hľadiska nesprávne, najmä keďže nie je nijako preukázané, že akákoľvek prahová hodnota na založenie právomoci v oblasti kontroly koncentrácií musí byť založená na obrate. Pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa neexistencie lehoty, v ktorej môže členský štát podať žiadosť o postúpenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004, táto výhrada spočíva na nejednoznačnom výklade bodu 181 napadnutého rozsudku.

96 Pokiaľ ide o dodržanie zásady proporcionality, Komisia tvrdí, že Illumina pred Všeobecným súdom neuviedla nijaký žalobný dôvod, podľa ktorého v čase prijatia sporného rozhodnutia predmetná koncentrácia nebola koncentráciou, ktorá mohla značne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu. Neexistuje teda žiadny základ, na ktorom by Illumina mohla v odvolaní spochybniť primeranosť sporného rozhodnutia. V každom prípade za predpokladu, že by Súdny dvor považoval za potrebné preskúmať odvolanie v tejto súvislosti, Komisia uvádza, že tvrdenia spoločnosti Illumina sú irelevantné a nepodložené.

97 Pokiaľ ide o údajné porušenie zásady subsidiarity, Komisia sa domnieva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že má právomoc odpovedať na tvrdenia spoločnosti Illumina týkajúce sa uplatnenia tejto zásady. Na jednej strane tvrdí, že Illumina sa nedovolávala neuplatniteľnosti článku 22 nariadenia č. 139/2004 z dôvodu jeho nezlučiteľnosti so zásadou subsidiarity. Na druhej strane sa domnieva, že Illumina nebola oprávnená napadnúť zlučiteľnosť sporného rozhodnutia s touto zásadou, pretože táto zásada nezasahuje do preskúmania zákonnosti aktov prijatých na základe tohto článku. Komisia teda tvrdí najmä, že Všeobecný súd nemal skúmať tvrdenia založené na porušení zásady subsidiarity a že Súdny dvor musí v tejto súvislosti nahradiť odôvodnenie tak, že tvrdenia spoločnosti Illumina zamietne ako irelevantné.

98 V každom prípade aj za predpokladu, že by Súdny dvor považoval za potrebné preskúmať tieto tvrdenia, Komisia zdôrazňuje, že tieto tvrdenia sú v rozpore s tvrdeniami uvedenými v žalobe podanej na Všeobecný súd, že sú nedôvodné, pokiaľ ide o žiadosť o postúpenie zaslanú členským štátom, a že nie sú v súlade so samotnou povahou článku 22 nariadenia č. 139/2004.

99 Pokiaľ ide o predmet nariadenia č. 139/2004 a jeho článku 22, Komisia sa domnieva, že Illumina skresľuje dosah bodov 140 a 142 napadnutého rozsudku a neberie do úvahy skutočnosť, že výklad Komisie zďaleka nesleduje iný cieľ, než je cieľ tohto nariadenia, ale umožňuje „účinnú kontrolu všetkých koncentrácií z hľadiska ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže v [Únii]“ v súlade s cieľom uvedeným v odôvodnení 6 uvedeného nariadenia.

100 Pokiaľ ide o to, že článok 22 nariadenia č. 139/2004 má povahu výnimky, Komisia zdôrazňuje, že aj za predpokladu, že by argumentácia spoločnosti Illumina nebola neúčinná, bola by nedôvodná. Illumina sa predovšetkým nesprávne pokúša priblížiť prejednávané veci veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 3. apríla 2003, Royal Philips Electronics/Komisia (T-119/02, EU:T:2003:101, bod 354).

101 Pokiaľ ide o tvrdenia osobitne uvedené v prvom odvolacom dôvode spoločnosti Grail, Komisia tvrdí, že ich treba tiež zamietnuť.

102 Na úvod Komisia zdôrazňuje, že posúdenie Všeobecného súdu v bode 142 napadnutého rozsudku, podľa ktorého je cieľom nariadenia č. 139/2004 „umožniť kontrolu koncentrácií schopných významne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu“, je v súlade s odôvodneniami 6 a 7 nariadenia č. 4064/89, podľa ktorých články 85 a 86 Zmluvy o ES (neskôr články 81 a 82 ES, teraz články 101 a 102 ZFEÚ) nie sú dostatočné pre „kontrolu všetkých činností, ktoré sa môžu ukázať ako nezlučiteľné so systémom nenarušenej hospodárskej súťaže podľa Zmluvy“, a preto bolo potrebné vytvoriť právnu úpravu založenú na článku 235 Zmluvy o ES (neskôr článok 308 ES, teraz článok 352 ZFEÚ), ktorá „umožňuje účinnú kontrolu všetkých foriem koncentrácie z hľadiska ich účinku na sústavu hospodárskej súťaže v rámci Spoločenstva“. Komisia sa domnieva, že Grail sa vôbec nezaoberá dôsledkami uplatnenia článku 352 ZFEÚ. Možnosť, ktorú článok 22 nariadenia č. 139/2004 poskytuje členským štátom, a to požiadať o postúpenie prípadu koncentrácie, je príkladom výkonu práva priznaného právom Únie, ktoré prekrýva vnútroštátne právo.

103 Komisia tvrdí, že prvý odvolací dôvod spoločnosti Grail je neúčinný z dvoch dôvodov. Po prvé Grail jednoznačne nespochybňuje body 183 a 184 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd rozhodol, že členské štáty môžu požiadať o postúpenie prípadu koncentrácie nezávisle od existencie alebo pôsobnosti ich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*, a že preto Komisia v spornom rozhodnutí nepochybila, keď vyhovela predloženej žiadosti o postúpenie. Je nevyhnutné v právnych dôvodoch a právnych tvrdeniach presne označiť časti odôvodnenia rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré sa napádajú. Vzhľadom na nespochybnenie bodov 183 a 184 napadnutého rozsudku sú tvrdenia smerujúce proti jednotlivým stupňom odôvodnenia Všeobecného súdu neúčinné. Po druhé, keďže Grail, rovnako ako Illumina, prípustným spôsobom nespochybňuje doslovný výklad článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 uvedený v napadnutom rozsudku, prvý odvolací dôvod spoločnosti Grail, ktorý je v celom rozsahu založený na tvrdení, že jasné a presné znenie tohto ustanovenia nepostačuje na podporu výkladu Komisie, je zbavený svojho potrebného účinku.

104 Subsidiárne sa Komisia domnieva, že prvý odvolací dôvod spoločnosti Grail je nedôvodný, keďže Grail vo svojom odvolaní nevysvetľuje, ako by metódy historického, kontextového a teleologického výkladu, na ktoré sa odvoláva, mohli odôvodniť výklad, ktorý sa odkláňa od jasného zmyslu znenia článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

105 Pokiaľ ide po prvé o historický výklad, Komisia sa domnieva, že kritika spoločnosti Grail, podľa ktorej je preskúmanie prípravných prác na nariadení č. 139/2004 Všeobecným súdom nedostatočné, je neúčinná a v každom prípade z veľkej časti neprípustná. Komisia uvádza, že Grail nespochybňuje iba výklad Všeobecného súdu týkajúci sa dokumentov, akými sú zelené knihy, ktoré mu boli predložené, ale aj množstvo nových dôkazov, ktoré neboli predložené Všeobecnému súdu.

106 Komisia sa teda domnieva, že prvý odvolací dôvod spoločnosti Grail v rozsahu, v akom sa zakladá na prípravných prácach predložených v rámci odvolania alebo neskôr, je neprípustný. Okrem toho Komisia, ktorá vychádza z rozsudku z 2. októbra 2019, Crédit mutuel Arkéa/ECB (C-152/18 P a C-153/18 P, EU:C:2019:810, bod 39), tvrdí, že výkladové dokumenty priložené k odvolaniu, ktoré boli predložené Všeobecnému súdu, sú prípustné len v rozsahu, v akom sa nachádzajú aj v samotnom texte tohto odvolania alebo sú v ňom prinajmenšom dostatočne vysvetlené.

107 Podľa Komisie tvrdenie, podľa ktorého sa Všeobecný súd dopustil nedbanlivosti pri svojom historickom výklade, nemožno prijať, ibaže by sa od neho vyžadovalo, aby systematicky požadoval od inštitúcií, aby mu poskytli všetky prípravné práce týkajúce sa každého aktu, o ktorý ide v konaní pred ním. Grail okrem toho opomenula skutočnosť, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku odpovedal na tvrdenia uvedené v prvostupňovom konaní, ktorými Illumina vyložila nariadenie č. 4064/89, odkazujúc na dokument, ktorý vznikol až po tomto nariadení. Komisia sa domnieva, že na rozdiel od toho, čo je uvedené v odvolaní spoločnosti Grail, historický výklad uvedený v napadnutom rozsudku neobsahuje žiadne „zjavne nesprávne vyjadrenie“. Nie je teda potrebné, aby Súdny dvor toto podanie ďalej skúmal. V každom prípade Grail, ktorá sa obmedzuje na všeobecný a lakonický odkaz na dokumenty priložené k jej odvolaniu, nepreukázala, v čom by z podrobného preskúmania prípravných prác vyplývalo, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri svojom historickom výklade.

108 Po druhé, pokiaľ ide o kontextový výklad, Komisia zastáva názor, že argumenty spoločnosti Grail nie sú spôsobilé podporiť jej tvrdenie. Tejto spoločnosti sa teda nepodarilo preukázať, z akých konkrétnych dôvodov boli úvahy Všeobecného súdu v rámci preskúmania kontextu článku 22 nariadenia č. 139/2004, ako tvrdí, nepresvedčivé.

109 Po tretie, pokiaľ ide o teleologický výklad tohto ustanovenia, Komisia zdôrazňuje, že cieľom nariadenia č. 139/2004 je umožniť kontrolu všetkých koncentrácií ovplyvňujúcich hospodársku súťaž v Únii nezávisle od prahových hodnôt obratu uvedených v článku 1 tohto nariadenia, keďže uvedeným nariadením nie je dotknuté právo členských štátov zachovať si vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií a stanoviť prahové hodnoty, od ktorých majú právomoc vykonávať svoju kontrolu podľa týchto režimov. Skutočnosť, že Komisia je v zásade príslušná preskúmať len koncentrácie, ktoré majú európsky význam, nemá vplyv na jej právomoc akceptovať postúpenie prípadov koncentrácie na základe mechanizmov postúpenia stanovených v nariadení č. 139/2004. Článok 22 tohto nariadenia poskytuje, ako sa uvádza v jeho odôvodnení 11, „účinný nápravný mechanizmus v zmysle zásady subsidiarity“, keďže umožňuje dosiahnuť cieľ uvedeného nariadenia, pričom obmedzuje hlavnú právomoc Komisie na koncentrácie zodpovedajúce prahovým hodnotám stanoveným v článku 1 toho istého nariadenia.

110 Po štvrté sa Komisia domnieva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Grail, napadnutý rozsudok nevedie k výsledkom nezlučiteľným s nariadením č. 139/2004. Tvrdenia spoločnosti Grail v podstate vykazujú „zjavnú zaujatosť“ v súvislosti so spôsobom, akým sa domnieva, že by mal fungovať systém kontroly koncentrácií v Únii, čo nie je otázkou, ktorá patrí do právomoci Súdneho dvora.

111 Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, ako aj Dozorný orgán EZVO tiež odmietajú tvrdenia spoločností Illumina a Grail. Tieto spoločnosti prehliadajú najmä prevahu doslovného výkladu a ignorujú jasné a presné znenie prvej časti vety článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, ktorá nerozlišuje podľa toho, či členský štát má alebo nemá vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií. Mechanizmy postúpenia fungujú ako účinné „nápravné mechanizmy“ na umožnenie účinnej kontroly všetkých koncentrácií z hľadiska ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže v Únii.

Posúdenie Súdnym dvorom

112 Svojím prvým odvolacím dôvodom Illumina a Grail tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých pochybení pri výklade článku 22 nariadenia č. 139/2004, a najmä jeho odseku 1, ktorého sa týkal práve prvý žalobný dôvod vznesený v prvostupňovom konaní založený na nedostatku právomoci Komisie.

113 V rámci preskúmania tohto žalobného dôvodu Všeobecný súd v prvom rade rozhodol, že z doslovného, historického, kontextového a teleologického výkladu článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že Komisia mohla, ako sa domnievala v sporných rozhodnutiach, súhlasiť s postúpením prípadu koncentrácie podľa tohto článku 22 v situácii, keď členský štát žiadajúci o toto postúpenie nemá podľa svojich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií právomoc preskúmať túto koncentráciu.

114 V druhom rade sa Všeobecný súd domnieval, že toto posúdenie nemožno spochybniť tvrdeniami spoločností Illumina a Grail, ktoré boli založené na nemožnosti postúpiť prípad koncentrácie Komisii, ak členský štát definoval podmienky, za ktorých kontroluje koncentrácie bez európskeho významu, na porušení zásad subsidiarity, proporcionality a právnej istoty, ako aj na výnimočnej povahe postúpení na základe článku 22 tohto nariadenia.

115 V tejto súvislosti najmä v bode 177 napadnutého rozsudku konštatoval, že toto ustanovenie zavádza „nápravný mechanizmus“ s cieľom umožniť účinnú kontrolu všetkých koncentrácií, ktoré môžu významne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu a ktoré nepatria do pôsobnosti právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií medzi Európskou úniou a členskými štátmi z dôvodu, že prahové hodnoty obratu neboli prekročené.

116 V tejto súvislosti podľa ustálenej judikatúry, a ako pripomenul Všeobecný súd v bode 88 napadnutého rozsudku, si výklad ustanovenia práva Únie vyžaduje zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj kontext, do ktorého patrí, ako aj ciele a účel, ktorý sleduje akt, ktorého je súčasťou. Legislatívna história ustanovenia práva Únie môže tiež poskytnúť informácie relevantné pre jeho výklad [rozsudky z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 47, ako aj z 25. júna 2020, A a i. (Veterné elektrárne v Aalter a Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, bod 37 a citovaná judikatúra].

117 Illumina a Grail sa však domnievajú, že uplatnenie týchto metód výkladu Všeobecným súdom je poznačené viacerými pochybeniami a že správne uplatnenie týchto metód malo viesť Všeobecný súd k rozhodnutiu, že Komisia nemá na základe článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 právomoc preskúmať koncentráciu, ak jej prípad tejto koncentrácie postúpi členský štát, ktorý má vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, a ak táto koncentrácia nepatrí do pôsobnosti týchto právnych predpisov.

118 Na úvod treba zamietnuť námietku Komisie, podľa ktorej je prvý odvolací dôvod neúčinný, keďže odvolateľky uviedli niektoré všeobecné úvahy o systéme kontroly koncentrácií a nespochybnili konštatovania Všeobecného súdu v určitých častiach napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti sa Komisia domnieva, že znenie článku 22 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 postačuje na odôvodnenie výkladu tohto ustanovenia, ku ktorému dospel Všeobecný súd.

119 Na to, aby bol odvolací dôvod vyhlásený za neúčinný, treba preukázať, že aj keby bol vyhlásený za dôvodný, nemohol by viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júla 2023, Komisia/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, bod 96 a citovanú judikatúru). Zdá sa však, že svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľky s požadovanou presnosťou uviedli, z akých dôvodov vytýkajú Všeobecnému súdu, že nesprávne vyložil povahu a pôsobnosť mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 22 nariadenia č. 139/2004, takže Komisia nemôže preskúmať predmetnú koncentráciu. Ak by bol takýto odvolací dôvod dôvodný, mohol by viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku alebo prípadne sporných rozhodnutí.

120 V dôsledku toho treba posúdiť dôvodnosť výkladu, ktorý vykonal Všeobecný súd, postupujúc na tento účel podľa jednotlivých etáp jeho odôvodnenia.

O doslovnom výklade

121 V bode 89 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul znenie článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 a poznamenal, že toto ustanovenie stanovuje štyri kumulatívne podmienky na povolenie postúpenia prípadu koncentrácie Komisii. Po prvé žiadosť adresovanú Komisii, aby preskúmala koncentráciu, musí predložiť jeden alebo viacero členských štátov. Po druhé koncentrácia, ktorá je predmetom tejto žiadosti, musí zodpovedať definícii koncentrácie uvedenej v článku 3 tohto nariadenia bez toho, aby dosiahla prahové hodnoty pre európsky význam stanovené v článku 1 uvedeného nariadenia. Po tretie táto koncentrácia musí ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po štvrté uvedená koncentrácia musí predstavovať hrozbu významného narušenia hospodárskej súťaže na území členského štátu alebo členských štátov, ktoré podali uvedenú žiadosť.

122 Všeobecný súd na základe toho dospel v bode 90 napadnutého rozsudku k záveru, že „zo znenia tohto ustanovenia teda nevyplýva, že na to, aby členský štát postúpil koncentráciu Komisii, musí táto koncentrácia patriť do pôsobnosti pravidiel kontroly fúzií tohto členského štátu, ani že uvedený členský štát musí mať taký systém kontroly“. Výraz „[akákoľvek] koncentrácia“ použitý v článku 22 ods. 1 prvom pododseku prvej časti vety nariadenia č. 139/2004 naopak naznačuje, že koncentrácia môže byť predmetom postúpenia bez ohľadu na existenciu alebo pôsobnosť vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*, pokiaľ sú splnené kumulatívne kritériá pripomenuté v bode 89 napadnutého rozsudku.

123 Všeobecný súd v bode 94 napadnutého rozsudku preto rozhodol, že „bez vyvodenia konečného záveru z doslovného výkladu článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 jasne vyplýva, že členský štát je oprávnený postúpiť Komisii prípad akejkoľvek koncentrácie, ktorá spĺňa kumulatívne podmienky stanovené v uvedenom ustanovení, bez ohľadu na existenciu alebo rozsah pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel kontroly koncentrácií“.

124 Ako teda vyplýva z bodu 95 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd považoval za vhodné vykonať historický výklad, keďže tento výklad môže poskytnúť objasnenie úmyslu normotvorcu Únie pri prijímaní článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý treba zohľadniť pri systematickom a teleologickom výklade tohto ustanovenia.

125 Tieto úvahy neobsahujú žiadne nesprávne posúdenie.

126 Je pravda, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že výklad ustanovenia práva Únie nemôže mať za následok odstránenie celého potrebného účinku jasného a presného znenia tohto ustanovenia (rozsudky z 25. januára 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, bod 39, a z 13. októbra 2022, Gmina Wieliszew, C-698/20, EU:C:2022:787, bod 83).

127 Súd Únie však nie je zbavený možnosti použiť v určitých situáciách metódy výkladu, ktoré považuje za vhodné, na objasnenie presného rozsahu ustanovenia práva Únie, ktoré je zdanlivo jasné, pričom treba spresniť, že každé ustanovenie práva Únie treba umiestniť do svojho kontextu a vykladať vo svetle všetkých ustanovení tohto práva, jeho cieľov a jeho vývoja ku dňu, keď sa má predmetné ustanovenie uplatniť (rozsudky zo 6. októbra 1982, Cilfit a i., 283/81, EU:C:1982:335, bod 20, ako aj zo 6. októbra 2021, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, bod 46).

128 Za okolností prejednávanej veci, keď sa zdá, že Všeobecný súd bol oboznámený s mnohými skutočnosťami s cieľom objasniť rozsah údajne jasného znenia článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, Všeobecný súd správne rozhodol, že nemôže vychádzať z izolovaného výkladu stručného a všeobecného znenia tohto ustanovenia a vynechať systematický a teleologický výklad objasnený genézou uvedeného ustanovenia.

O historickom výklade

129 Ako vyplýva z pojmov použitých Všeobecným súdom, historický výklad uvedený v bodoch 96 až 117 napadnutého rozsudku bol vnímaný ako spôsobilý „poskytnúť objasnenie úmyslu normotvorcu Únie pri prijímaní článku 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý treba zohľadniť pri teleologickom a kontextovom výklade tohto ustanovenia“ (napadnutý rozsudok, bod 95). Zo štruktúry tohto rozsudku teda vyplýva, že tento historický výklad má osobitný význam v odôvodnení Všeobecného súdu, pretože poskytuje podporu úvahám, ktoré Všeobecný súd uviedol v rámci teleologického a kontextového výkladu.

130 Všeobecný súd v podstate rozhodol, že historický výklad potvrdzuje, že článok 22 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 umožňuje členskému štátu bez ohľadu na existenciu a pôsobnosť jeho vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante* postúpiť Komisii prípady koncentrácie, ktorá nedosahuje prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 tohto nariadenia, ktorá však môže mať významné cezhraničné účinky.

131 Pred preskúmaním dôvodnosti tvrdení odvolateliek smerujúcich proti jednotlivým častiam posúdenia Všeobecného súdu sa treba vyjadriť k prípustnosti dôkazov predložených spoločnosťou Grail v tomto kontexte.

– *O prípustnosti dôkazov predložených spoločnosťou Grail*

132 Komisia vo svojom vyjadrení k odvolaniu vo veci C-625/22 P spochybňuje prípustnosť dôkazov, ktoré Grail uviedla na podporu svojich výhrad týkajúcich sa historického výkladu. Komisia totiž tvrdí, že hoci vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania v prvostupňovom konaní venovala tomuto výkladu iba dva body, Grail vo svojom odvolaní odkazuje na množstvo dokumentov vypracovaných v rámci prípravných prác k prijatiu nariadenia č. 4064/89, nariadenia č. 1310/97 a nariadenia č. 139/2004, ktoré pripojila k tomuto odvolaniu. Uvádza, že tieto dokumenty, z ktorých väčšina nebola uverejnená, neboli oznámené Všeobecnému súdu, a teda neboli pred ním prejednané.

133 V tejto súvislosti je preukázané, že ak sa účastníkovi konania umožní predložiť dôvod alebo tvrdenia, ktoré neboli predložené v konaní pred Všeobecným súdom po prvýkrát v konaní pred Súdnym dvorom, povolí sa mu predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, spor v širšom rozsahu, než bol ten, ktorým sa zaoberal Všeobecný súd. V rámci odvolacieho konania je pritom právomoc Súdneho dvora obmedzená na posúdenie právneho riešenia žalobných dôvodov a tvrdení prejednávaných na prvom stupni (rozsudok z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 126 a citovaná judikatúra).

134 Pokiaľ však ide o výklad ustanovenia práva Únie Všeobecným súdom, prípravné práce, ktoré sa priamo týkajú pôsobnosti uplatniteľnej právnej úpravy Únie, však nemožno analyzovať ako čisto skutkové okolnosti, ktoré mali byť uvedené v prvostupňovom konaní. Určenie zmyslu uvedenej

právnej úpravy totiž patrí do výlučnej právomoci Súdneho dvora. V prípade, že je, ako v prejednávaných veciach, spochybnený výklad ustanovenia sekundárneho práva, súd Únie musí mať možnosť preskúmať, či už z *ex offo*, alebo z dôvodu skutočností, ktoré mu boli platne predložené na posúdenie, dokumenty vypracované v rámci prípravných prác, ktoré môžu poskytnúť informácie o zámere normotvorcu Únie.

– *O veci samej*

135 Úvahy Všeobecného súdu v rámci historického výkladu sa týkajú po prvé skutočnosti, že pôvodne nebolo vylúčené, že mechanizmus postúpenia prípadu koncentrácie Komisii, ktorý bol pôvodne stanovený v článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89, hoci bol pôvodne vytvorený pre členské štáty, ktoré ešte nemajú režim kontroly koncentrácií, môžu využiť aj členské štáty, ktoré takýto režim majú (napadnutý rozsudok, body 96 až 99), po druhé okolnosti, že ciele tohto mechanizmu „boli postupne rozširované“ s cieľom posilniť uplatňovanie práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže na koncentrácie s cezhraničnými účinkami medzi podnikmi (napadnutý rozsudok, body 100 až 104), po tretie záverov v nadväznosti na návrh Komisie nariadenia Rady o kontrole koncentrácií medzi podnikmi („nariadenie ES o fúziách“) (Ú. v. EÚ C 20, 2003, s. 4; ďalej len „návrh z roku 2003“) v kontexte prepracovania nariadenia č. 4064/89 a prijatia nariadenia č. 139/2004 (napadnutý rozsudok, body 105 až 114) a po štvrté irelevantnosti dokumentov uverejnených Komisiou po prijatí tohto posledného uvedeného nariadenia (napadnutý rozsudok, bod 115).

136 Po prvé, pokiaľ ide o posúdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého nebolo spočiatku vylúčené, že mechanizmus postúpenia prípadu koncentrácie Komisii, pôvodne stanovený v článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89, môže byť využívaný nielen členskými štátmi, ktoré nemajú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, ale tiež členskými štátmi, ktoré takéto právne predpisy majú, je nutné konštatovať, že toto posúdenie sa zakladá na viacerých dokumentoch vypracovaných Komisiou, a to konkrétne zelená kniha Komisie z 31. januára 1996 o revízii nariadenia o fúziách, COM(96) 19 final, zelená kniha Komisie z 11. decembra 2001 o revízii nariadenia Rady č. 4064/89, COM(2001) 745 final a návrh z roku 2003.

137 Je pravda, že dokumenty vypracované samotnou Komisiou môžu poskytnúť presné údaje o zámere normotvorcu pri príprave následných nariadení v oblasti kontroly koncentrácií, a teda mať určitú výkladovú hodnotu, pokiaľ ide o zmysel a pôsobnosť článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004. V prejednávanej veci však dokumenty citované v predchádzajúcom bode neobsahujú presné prvky, ktoré by mohli vyriešiť otázku výkladu, ktorá je podstatou dôvodu založeného na nedostatku právomoci Komisie na prijatie sporných rozhodnutí.

138 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 98 napadnutého rozsudku správne uviedol, že z bodu 97 zelenej knihy Komisie z 31. januára 1996 o revízii nariadenia o fúziách, COM(96) 19 final, vyplýva, že mechanizmus postúpenia sa vo všeobecnosti považoval za užitočný nástroj, najmä pre členské štáty, ktoré nemajú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, ale že jeho použitie nebolo v žiadnom prípade vyhradené len im.

139 Toto konštatovanie však neumožňuje odpovedať na otázku, či článok 22 nariadenia č. 139/2004 umožňuje členským štátom, ktoré majú takéto právne predpisy, postúpiť Komisii prípady, na ktoré sa tieto právne predpisy nevzťahujú, a ktoré teda nemusia byť predmetom oznámenia na vnútroštátnej úrovni.

140 To isté platí pre odkaz v bode 99 napadnutého rozsudku na skutočnosť, že už v čase prijatia zelenej knihy Komisie z 11. decembra 2001 o revízii nariadenia Rady č. 4064/89, COM(2001) 745 final, iba Luxemburské veľkovojvodstvo takéto právne predpisy nemalo, čo viedlo Komisiu k tomu, aby v bode 85 uvedenej zelenej knihy konštatovala, že „v praxi bol potenciál uplatnenia článku 22 ods. 3 [nariadenia č. 4064/89] v jeho pôvodnej podobe veľmi obmedzený“. Ako uviedol generálny advokát v bode 87 svojich návrhov, táto časť bodu 85 zelenej knihy naznačuje, že prijatie vnútroštátneho systému kontroly koncentrácií väčšinou členských štátov znamená, že mali obmedzenejší záujem postúpiť preskúmanie koncentrácie Komisii. Neobsahuje však žiadnu informáciu, a to ani implicitnú, podľa ktorej by Komisia mala právomoc preskúmať prípady, ktoré jej boli postúpené členským štátom, ktorý prijal takýto vnútroštátny systém, nezávisle od otázky, či takéto prípady patria do uvedeného systému.

141 Po druhé, pokiaľ ide o okolnosť, že ciele tohto mechanizmu „boli postupne rozširované“ s cieľom posilniť uplatňovanie práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže na koncentrácie s cezhraničnými účinkami medzi podnikmi, je pravda, že úvahy uvedené v tejto súvislosti v bodoch 100 až 104 napadnutého rozsudku spočívajú na správnych zisteniach. Nepodporujú však ani prístup, ktorý presadzuje Komisia v prejednávaných veciach, pokiaľ ide o pôsobnosť mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 22 nariadenia č. 139/2004.

142 Konkrétne, hoci je pravda, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 102 napadnutého rozsudku, že cieľom tohto mechanizmu bolo umožniť členským štátom požiadať Komisiu o preskúmanie koncentrácie, ak nie sú dosiahnuté prahové hodnoty stanovené v článku 1 tohto nariadenia, toto objasnenie nie je presvedčivé na účely určenia, či článok 22 uvedeného nariadenia umožňuje členským štátom, ktoré majú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, postúpiť prípady koncentrácií, na ktoré sa tieto právne predpisy nevzťahujú.

143 Po tretie, pokiaľ ide o odkaz v bodoch 105 až 114 napadnutého rozsudku na opatrenia nadväzujúce na návrh z roku 2003 v kontexte prepracovania nariadenia č. 4064/89 a prijatia nariadenia č. 139/2004, tento odkaz nepodporuje výklad obhajovaný Komisiou. Hoci totiž zmeny mechanizmu postúpenia vyplývajúce z tohto návrhu ukazujú, že Komisia uprednostnila zvýšené využívanie tohto mechanizmu a chcela, aby sa jeho ciele postupne rozšírili, neposkytujú žiadnu informáciu o druhu koncentrácií, ktoré môžu byť predmetom postúpenia.

144 Po štvrté, ako Všeobecný súd uviedol v bode 115 napadnutého rozsudku, dokumenty Komisie uverejnené po prijatí nariadenia č. 139/2004 normotvorca Únie nemohol zohľadniť, a teda nie sú relevantné pre historický výklad článku 22 tohto nariadenia.

145 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že skutočnosti uvedené v bodoch 96 až 116 napadnutého rozsudku nemôžu podporiť posúdenie Všeobecného súdu, pokiaľ ide o genézu článku 22 nariadenia č. 139/2004.

146 Preskúmanie prípravných prác na následných nariadeniach týkajúcich sa kontroly koncentrácií, najmä historických dokumentov týkajúcich sa prijatia nariadení č. 4064/89 a 139/2004, naopak smeruje k spochybneniu tohto posúdenia, keďže, ako uviedol generálny advokát najmä v bodoch 102 a 105 svojich návrhov, žiadny z týchto dokumentov nepotvrdzuje vôľu normotvorcu Únie využiť mechanizmy postúpenia stanovené v článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89 a v článku 22 nariadenia č. 139/2004 na odstránenie údajných medzier vyplývajúcich z nepružnosti prahových hodnôt stanovených v článku 1 každého z týchto nariadení.

147 V tejto súvislosti, ako sám Všeobecný súd uviedol v bode 97 napadnutého rozsudku a ako sa všetci účastníci konania zhodujú, mechanizmus postúpenia, zavedený pôvodne v článku 22 ods. 3 nariadenia č. 4064/89, bol výsledkom želania Holandského kráľovstva, ktoré v tom čase nemalo vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, zabezpečiť, aby Komisia preskúmala koncentrácie s negatívnymi účinkami na jeho území za predpokladu, že tieto koncentrácie ovplyvňujú aj obchod medzi členskými štátmi, a preto bol tento mechanizmus označený ako „holandská doložka“ [bod 133 pracovného dokumentu útvarov Komisie, ktorý je sprievodným dokumentom k oznámeniu Komisie Rade – Správa o uplatňovaní nariadenia č. 139/2004 z 30. júna 2009 (SEC(2009) 808 final/2)]. Inými slovami, uvedený mechanizmus sa presadil predovšetkým preto, lebo niektoré členské štáty nemali režim preventívnej kontroly (*ex ante*) koncentrácií.

148 Z dokumentov a prípravných prác, z ktorých niektoré pochádzali od Rady Európskej únie, týkajúcich sa pôvodného znenia nariadenia č. 4064/89, na ktoré odkazujú účastníci konania, teda vyplýva, ako uviedol generálny advokát najmä v bode 101 svojich návrhov, že normotvorca Únie zohľadnil skutočnosť, že bez ohľadu na typ a výšku zvolených prahových hodnôt by určité koncentrácie, ktoré by mohli ovplyvniť vnútorných trh, v každom prípade unikli preskúmaniu Komisiou *ex ante* v rámci tohto nariadenia. Žiadny z týchto dokumentov nepovažuje mechanizmus postúpenia stanovený v článku 22 ods. 3 uvedeného nariadenia za „nápravný mechanizmus“, ktorý by umožňoval postúpiť Komisii každý prípad koncentrácie spĺňajúcej podmienky odseku 1 tohto článku bez ohľadu na to, či sa na ňu vzťahujú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií členského štátu, ktorý o postúpenie požiada.

149 Historické dokumenty týkajúce sa prijatia nariadenia č. 1310/97 a nariadenia č. 139/2004 nepodporujú posúdenia Všeobecného súdu, pokiaľ ide o zámer normotvorcu Únie použiť mechanizmus postúpenia stanovený v článku 22 tohto posledného uvedeného nariadenia na odstránenie údajných medzier vyplývajúcich z nepružnosti prahových hodnôt stanovených v článku 1 uvedeného nariadenia.

150 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 116 napadnutého rozsudku, historický výklad neumožňuje dospieť k záveru, že článok 22 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 priznáva Komisii právomoc preskúmať koncentráciu, ktorá nedosahuje prahové hodnoty obratu stanovené v článku 1 tohto nariadenia bez ohľadu na pôsobnosť vnútroštátnych právnych predpisov členského štátu, ktorý podal žiadosť o postúpenie v oblasti kontroly koncentrácií.

O kontextovom výklade

151 Na podporu svojho kontextového výkladu, podľa ktorého členský štát môže požiadať o postúpenie prípadu koncentrácie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 bez ohľadu na pôsobnosť jeho právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*, Všeobecný súd v bodoch 118 až 138 napadnutého rozsudku uviedol niekoľko úvah. Tieto úvahy sa týkajú po prvé právneho základu tohto nariadenia, po druhé skutočnosti, že článok 1 ods. 1 uvedeného nariadenia, ktorý definuje jeho pôsobnosť, výslovne odkazuje na článok 22 toho istého nariadenia, po tretie konštatovania, že podmienky uplatnenia tohto posledného uvedeného ustanovenia sa zásadne odlišujú od podmienok stanovených v článku 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 – ustanovenia, ktoré tiež umožňuje, na žiadosť účastníkov konania a pred jej oznámením, aby členský štát postúpil Komisii prípad koncentrácie, ktorá nemá európsky význam – po štvrté skutočnosti, že mechanizmus postúpenia stanovený v článku 22 tohto nariadenia sa odlišuje od mechanizmu stanoveného v článku 4 ods. 4 a článku 9 uvedeného nariadenia – ustanovení, ktoré upravujú postúpenie

prípadu koncentrácie s európskym významom príslušným orgánom členského štátu – a po piate vzťahu medzi článkom 22 ods. 1 prvým pododsekom toho istého nariadenia a ostatnými ustanoveniami tohto článku.

152 Na jednej strane je potrebné zaoberať sa týmito rôznymi skutočnosťami, ktoré Všeobecný súd konkrétne preskúmal, a na druhej strane preskúmať, či, ako tvrdia odvolateľky, Všeobecný súd nezohľadnil ďalšie súvislosti, ktoré by mohli objasniť rozsah pôsobnosti mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 22 nariadenia č. 139/2004.

– *O súvislostiach zohľadnených Všeobecným súdom*

153 Pokiaľ ide po prvé o okolnosť, že právnym základom nariadenia č. 139/2004 je nielen článok 83 ES (teraz článok 103 ZFEÚ), ale aj článok 308 ES (teraz článok 352 ZFEÚ), Všeobecný súd sa v podstate domnieval, že odkaz na tento posledný uvedený článok, podľa ktorého si Únia môže udeliť dodatočné právomoci potrebné na dosiahnutie svojich cieľov, neposkytuje žiadnu informáciu o správnom význame a pôsobnosti článku 22 ods. 1 prvého pododseku tohto nariadenia. Všeobecný súd tak odmietol tvrdenie spoločnosti Illumina, podľa ktorého právne základy postupne zvolené pri prijímaní nariadení o kontrole koncentrácií podporovali ňou navrhovaný výklad tohto ustanovenia.

154 Najmä v bode 120 napadnutého rozsudku uviedol, že skutočnosť, že nariadenie č. 139/2004 bolo založené aj na článku 308 ES, len preukazuje, že normotvorca Únie mal v úmysle pre režim kontroly koncentrácií v Únii použiť dostatočne široký právny základ, čo je v súlade s Protokolom (č. 27) o vnútornom trhu a hospodárskej súťaži (Ú. v. EÚ C 202, 2016, s. 308), podľa ktorého vnútorný trh zahŕňa systém, ktorý zabezpečuje, aby hospodárska súťaž nebola narušená, a na tento účel má Únia v prípade potreby prijať opatrenia v rámci ustanovení Zmlúv vrátane článku 352 ZFEÚ.

155 Toto posúdenie Všeobecného súdu nevyplýva z nesprávneho právneho posúdenia. Z odôvodnenia 7 nariadenia č. 4064/89 a z odôvodnenia 7 nariadenia č. 139/2004, ako aj z prípravných prác na nariadení č. 4064/89 vyplýva, že normotvorca Únie sa domnieval, že článok 103 ZFEÚ – ktorý umožňuje prijatie právnych predpisov určených „na vykonávanie zásad stanovených v článkoch 101 a 102 [ZFEÚ]“ – sám osebe nepostačuje na vytvorenie režimu kontroly koncentrácií, ktorý by mal zabrániť už samotnému vytváraniu dominantného postavenia a ktorý by tiež zachycoval koncentrácie na trhu poľnohospodárskych výrobkov, ktoré podľa článku 38 ods. 3 ZFEÚ a prílohy I k Zmluve o FEÚ môžu podliehať osobitnému právnemu režimu, ktorý zahŕňa výnimky z úplného uplatňovania pravidiel hospodárskej súťaže Únie.

156 Napriek tomu však nebolo preukázané, že článok 352 ZFEÚ umožňuje založiť právomoc Komisie kontrolovať koncentráciu, ktorá nemá európsky význam, aj keď členský štát, ktorý podal na tento účel žiadosť na základe článku 22 nariadenia č. 139/2004, má vnútroštátne právne predpisy, z ktorých vyplýva, že sám nemá právomoc kontrolovať túto koncentráciu.

157 Po druhé odkaz v bodoch 121 až 124 napadnutého rozsudku na článok 1 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktorý definuje prahové hodnoty, pri prekročení ktorých sa koncentrácia považuje za koncentráciu s „významom pre celé spoločenstvo“, a teda podlieha režimu povinného oznamovania Komisii, a ktorý spresňuje, že týmito prahovými hodnotami nie je „dotknutý článok 4 ods. 5 a článok 22“, nemožno považovať za rozhodujúci.

158 Hoci totiž Všeobecný súd z tohto článku 1 správne vyvodil, že „pôsobnosť nariadenia č. 139/2004 a v dôsledku toho právomoc Komisie skúmať koncentrácie závisí v prvom rade od prekročenia prahových hodnôt obratu definujúcich európsky význam a subsidiárne od mechanizmov postúpenia stanovených v článku 4 ods. 5 a článku 22 tohto nariadenia, ktoré dopĺňajú tieto prahové hodnoty tým, že Komisii umožňujú skúmať určité koncentrácie, ktoré nemajú európsky význam“ (napadnutý rozsudok, bod 123), neposkytuje táto úvaha žiadnu informáciu o druhu koncentrácií nedosahujúcich prahové hodnoty uvedeného nariadenia, ktoré môže Komisia kontrolovať v súlade s článkom 22 toho istého nariadenia.

159 V prejednávanej veci je nesporné, že článok 22 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 umožňuje Komisii kontrolovať určité koncentrácie, ktoré nedosahujú prahové hodnoty stanovené v článku 1 tohto nariadenia. Toto konštatovanie však neumožňuje určiť, ako to vyžadujú prejednávané veci, ktoré konkrétne koncentrácie nedosahujúce prahové hodnoty stanovené v uvedenom nariadení môže Komisia kontrolovať v súlade s článkom 22 tohto nariadenia.

160 Po tretie Všeobecný súd v bode 129 napadnutého rozsudku tiež správne rozhodol, že článok 22 nariadenia č. 139/2004, ktorý výslovne nevyžaduje, aby vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže žiadajúci o postúpenie preskúmania koncentrácie Komisii mal právomoc preskúmať koncentráciu, ktorá je predmetom postúpenia, ani aby táto koncentrácia bola oznámená, nemožno vykladať s prihliadnutím na mechanizmy postúpenia stanovené v článku 4 ods. 4 a článku 9 tohto nariadenia. Ani tieto ustanovenia nemôžu podporiť stanovisko, ktoré v prejednávaných veciach zastáva Komisia.

161 Po štvrté, pokiaľ ide o vzťah medzi článkom 22 ods. 1 prvým pododsekom nariadenia č. 139/2004 a ostatnými ustanoveniami tohto článku, ktorý bol preskúmaný v bodoch 130 až 137 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd zohľadnil sedem skutočností.

162 Po prvé Všeobecný súd v bode 130 napadnutého rozsudku uviedol, že zo znenia článku 22 ods. 1 druhého pododseku tohto nariadenia nemožno vyvodiť, že tento článok sa uplatňuje na členské štáty, ktoré majú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, len v prípade, že sa na dotknuté koncentrácie vzťahujú tieto právne predpisy.

163 Ako však uviedol generálny advokát v bode 124 svojich návrhov, znenie článku 22 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 139/2004, ktoré stanovuje, že žiadosť o postúpenie sa má podať v lehote najneskôr 15 pracovných dní odo dňa „oznámenia“ koncentrácie, alebo ak oznámenie nie je potrebné, odo dňa, kedy sa inak o nej príslušné členské štáty „dozvedeli“, neznamená, že článok 22 ods. 1 prvý pododsek tohto nariadenia upravuje situácie, v ktorých sa koncentrácie neoznamujú, ale len dávajú na vedomie dotknutému členskému štátu buď preto, že nepatria do pôsobnosti uvedených právnych predpisov, alebo preto, že také právne predpisy neexistujú.

164 Použitie pojmu „oznámenie“ v tomto ustanovení bolo totiž nevyhnutné práve preto, aby sa členským štátom, ktoré nemajú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, umožnilo požiadať Komisiu o kontrolu koncentrácií, ktoré môžu mať negatívne účinky na ich území, pokiaľ tieto koncentrácie ovplyvňujú aj obchod medzi členskými štátmi.

165 Okrem toho záver Všeobecného súdu pripomenutý v bode 162 tohto rozsudku nezohľadňuje situáciu, v ktorej sa uplatní článok 22 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004, keď členský štát má vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, ale nepodriaďuje koncentrácie patriace do pôsobnosti týchto právnych predpisov oznamovacej povinnosti, čo bol práve prípad Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska.

166 Po druhé Všeobecný súd v bode 131 napadnutého rozsudku konštatoval, že Illumina a Grail sa nemôžu odvolávať na skutočnosť, že článok 22 ods. 2 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že „Komisia bezodkladne informuje príslušné orgány členských štátov a účastníkov koncentrácie o každej doručenej žiadosti [o postúpenie] podľa odseku 1 [tohto článku]“, keďže odkaz na „príslušné orgány“ je určený len na zabezpečenie toho, aby Komisia informovala vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže o takejto žiadosti.

167 S týmto posúdením treba súhlasiť, keďže tento všeobecný odkaz, posudzovaný samostatne, sa nezdá byť presvedčivý pre určenie významu a pôsobnosti článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004.

168 Po tretie Všeobecný súd v bode 132 napadnutého rozsudku konštatoval, že článok 22 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 139/2004, ktorý stanovuje, že „každý iný členský štát má právo pripojiť sa k pôvodnej žiadosti [o postúpenie]“, je „v súlade s článkom 22 ods. 1 a potvrdzuje, že každý členský štát môže podať žiadosť o postúpenie alebo pripojenie podľa tohto článku bez ohľadu na rozsah pôsobnosti svojich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií“. Treba však konštatovať, že toto posúdenie nemá žiadnu oporu v znení uvedeného článku.

169 Po štvrté Všeobecný súd v bode 133 napadnutého rozsudku rozhodol, že skutočnosť, že podľa článku 22 ods. 2 tretieho pododseku nariadenia č. 139/2004 „všetky národné lehoty týkajúce sa koncentrácie sa prerušujú“, znamená len to, že ak taká vnútroštátna lehota začala plynúť, preruší sa. Toto ustanovenie však neposkytuje žiadny údaj, či už na podporu odvolateliek alebo Komisie, pokiaľ ide o presnú identifikáciu prípadov koncentrácie, ktoré môžu byť predmetom postúpenia Komisii podľa tohto článku.

170 Po piate, pokiaľ ide o odkaz na článok 22 ods. 3 tretí pododsek nariadenia č. 139/2004, ktorý stanovuje, že „členské štáty, ktoré podali žiadosť, už na koncentráciu neuplatňujú svoje vnútroštátne právne predpisy hospodárskej súťaže“, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď v bode 134 napadnutého rozsudku konštatoval, že toto ustanovenie nepodporuje tvrdenia odvolateliek, keďže odkazom na „vnútroštátne právo hospodárskej súťaže“ toto ustanovenie odkazuje nielen na vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, ale aj na vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa protisúťažných dohôd a zneužitia dominantného postavenia. Takéto konštatovanie však nepodporuje názor obhajovaný Komisiou.

171 Po šieste Všeobecný súd v bodoch 135 a 136 napadnutého rozsudku preskúmal článok 22 ods. 4 prvý pododsek nariadenia č. 139/2004, podľa ktorého článok 2, článok 4 ods. 2 a 3, články 5, 6 a 8 až 21 tohto nariadenia sa uplatňujú, ak Komisia posudzuje postúpený prípad koncentrácie, a podľa ktorého sa článok 7 uvedeného nariadenia uplatňuje „v rozsahu, v ktorom sa nevykonala koncentrácia ku dňu, kedy Komisia informuje účastníkov koncentrácie, že bola podaná žiadosť“. Komisia zo znenia tohto článku 7 vyvodila, že povinnosť pozastaviť koncentráciu, ktorú stanovuje, sa vzťahuje tak na situácie, v ktorých koncentrácia, ktorej postúpenie sa požaduje, nepatrí do pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií, ako aj na situácie, v ktorých sa takéto právne predpisy uplatňujú, ale nestanovuje pozastavenie tejto koncentrácie.

172 Hoci Všeobecný súd správne uviedol, že povinnosť pozastavenia stanovená v článku 7 nariadenia č. 139/2004 sa vzťahuje na všetky koncentrácie, ktorých postúpenie Komisii sa požadovalo, a to s cieľom zabezpečiť účinnosť systému kontroly zavedeného týmto nariadením a zabrániť

narušeniu hospodárskej súťaže predtým, ako sa rozhodne, či Komisia preskúma vec, znenie článku 22 ods. 4 prvého pododseku uvedeného nariadenia nepodporuje výklad navrhovaný Komisiou v prejednávaných veciach.

173 Po siedme Všeobecný súd v bode 137 napadnutého rozsudku uviedol, že v súlade s článkom 22 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 „Komisia môže informovať jeden alebo viaceré členské štáty o tom, že zistila, že koncentrácia spĺňa kritériá podľa odseku 1 [tohto článku]“. Keďže táto formulácia odkazuje len na tieto kritériá, Všeobecný súd dospel k záveru, že toto ustanovenie nepožaduje, aby prípad koncentrácie, ktorého postúpenie sa požaduje, patril do pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií.

174 Toto ustanovenie sa však obmedzuje na stanovenie, že Komisia môže informovať členské štáty o koncentrácii a vyzvať ich, aby predložili žiadosť na základe článku 22 ods. 5 tohto nariadenia. V rozsahu, v akom toto ustanovenie odkazuje na článok 22 ods. 1 uvedeného nariadenia a keďže v bode 128 tohto rozsudku bolo konštatované, že znenie tohto posledného uvedeného ustanovenia nepodporuje ani výklad zastávaný Komisiou, ani výklad zastávaný spoločnosťami Illumina a Grail, je potrebné dospieť k analogickému konštatovaniu, pokiaľ ide o tento článok 22 ods. 5.

175 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že hoci skutočnosti, ktoré Všeobecný súd konkrétne preskúmal vo svojom kontextovom výklade, nevyhnutne nepodporujú stanovisko zastávané odvolateľkami, nezdajú sa byť presvedčivé ani na účely určenia, či Komisia mala právomoc prijať sporné rozhodnutia.

176 Okrem toho treba preskúmať, či Všeobecný súd, ako tvrdia odvolateľky, nezohľadnil ďalšie súvislosti, ktoré by mohli odporovať jeho výkladu.

– *O ostatných prípadne relevantných súvislostiach*

177 V prvom rade, pokiaľ ide o článok 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004, ktorý stanovuje iný mechanizmus postúpenia umožňujúci účastníkom koncentrácie, ktorá nemá európsky význam a ktorá môže byť kontrolovaná podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov, požiadať, aby táto koncentrácia bola preskúmaná Komisiou, je pravda, že Všeobecný súd v bode 126 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že toto ustanovenie a článok 22 toho istého nariadenia sa značne odlišujú, pokiaľ ide o podmienky ich uplatnenia a ich príslušné ciele.

178 Treba však uviesť, že na rozdiel od koncentrácií, ktoré pôvodne nemajú európsky význam, ale môžu dosiahnuť takýto význam za podmienok stanovených v článku 4 ods. 5 piatom pododseku nariadenia č. 139/2004, koncentrácie preskúmané Komisiou na základe článku 22 tohto nariadenia sa nepovažujú za koncentrácie, ktoré majú európsky význam. V súlade s týmto konštatovaním sú iba členský štát alebo členské štáty, ktoré podali žiadosť na základe článku 22 uvedeného nariadenia, podľa tretieho pododseku odseku 3 tohto ustanovenia zbavené možnosti uplatniť svoje vnútroštátne právo hospodárskej súťaže na dotknutú koncentráciu.

179 V rámci tohto mechanizmu, pokiaľ ide o žiadosť jedného alebo viacerých členských štátov, ktoré majú vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*, preskúmanie predmetnej koncentrácie Komisiou nahrádza preskúmanie, ktoré by prípadne bolo vykonané v tomto členskom štáte alebo týchto členských štátoch, pričom toto nahradenie nemá vplyv na prípadné preskúmanie tejto koncentrácie v iných členských štátoch. Naproti tomu v rámci

mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 4 ods. 5 nariadenia č. 139/2004 okolnosť, že predmetná koncentrácia sa považuje za koncentráciu, ktorá má európsky význam, a že musí byť oznámená Komisii v súlade s odsekmi 1 a 2 tohto článku, znamená, že žiadny členský štát na túto koncentráciu neuplatní svoje vnútroštátne právo hospodárskej súťaže.

180 Tento rozdiel svedčí v prospech výkladu článku 22 tohto nariadenia, ktorý zastávajú Illumina a Grail. Pokiaľ totiž ide o žiadosť o postúpenie členského štátu, ktorý má vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*, právomoc, ktorú toto ustanovenie priznáva Komisii na preskúmanie predmetnej koncentrácie, je založená na vhodnosti, že Komisia nahradí jeden alebo viacero vnútroštátnych orgánov napriek okolnosti, že táto koncentrácia sa nepovažuje za koncentráciu s európskym významom. Takéto nahradenie však predpokladá, že ak žiadajúci členský štát má takéto právne predpisy, právomoc orgánu povereného kontrolou koncentrácií *ex ante* v rámci tohto členského štátu nie je týmito právnymi predpismi vylúčená najmä preto, že predmetná koncentrácia nedosahuje prahové hodnoty na vykonanie kontroly, ktorú tieto predpisy definujú.

181 V druhom rade, pokiaľ ide o ustanovenia článku 22 nariadenia č. 139/2004, Všeobecný súd v bode 138 napadnutého rozsudku konštatoval, že neobsahujú nijakú relevantnú informáciu, ktorá by mohla ešte viac objasniť obsah článku 22 ods. 1 prvého pododseku tohto nariadenia.

182 Táto úvaha však nezohľadňuje jednu z podmienok uplatnenia uvedenú v tomto poslednom uvedenom ustanovení, podľa ktorej predmetná koncentrácia musí predstavovať hrozbu významného narušenia hospodárskej súťaže „na území členského štátu alebo členských štátov“, ktoré žiadajú o postúpenie prípadu tejto koncentrácie. Táto podmienka totiž ukazuje, že mechanizmus postúpenia uvedený v článku 22 nariadenia č. 139/2004 je určený na to, aby umožnil kontrolu koncentrácií, ktoré by mohli narušiť hospodársku súťaž v členskom štáte, ktorý buď nemá vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií, alebo sa domnieva, že túto kontrolu má vykonať Komisia vzhľadom na nevyhnutnosť, ktorá bola jasne uvedená pri zmene nariadenia č. 4064/89 nariadením č. 1310/97 a neskôr posilnená prijatím nariadenia č. 139/2004, rozšíriť zásadu „jednostupňového konania“ s cieľom umožniť Komisii preskúmať koncentráciu, ktorá bola oznámená alebo musí byť oznámená vo viacerých členských štátoch, aby sa zabránilo viacnásobným vnútroštátnym podaniam.

183 V treťom rade, pokiaľ ide o ostatné ustanovenia nariadenia č. 139/2004, Všeobecný súd pochybil, keď nezohľadnil skutočnosť, že nariadenie č. 139/2004 rovnako ako nariadenie č. 4064/89 stanovuje zjednodušený postup na účely revízie prahových hodnôt, ktoré definujú pôsobnosť týchto nariadení. Článok 1 ods. 4 a 5 nariadenia č. 139/2004 tak umožňuje Rade na návrh Komisie revidovať prahové hodnoty a kritériá, ktoré podľa tohto článku definujú pôsobnosť tohto nariadenia „na základe štatistických údajov, ktoré môžu byť pravidelne poskytované členskými štátmi“ a v dôsledku správy predloženej Rade pred 1. júlom 2009.

184 Normotvorca Únie teda v nariadení č. 139/2004 výslovne stanovil možnosť rýchlej úpravy pôsobnosti tohto nariadenia, ak používané kritériá právomoci už z dôvodu vývoja na trhu nie sú spôsobilé zachytávať potenciálne škodlivé koncentrácie.

– *Záver týkajúci sa kontextového výkladu*

185 Zo všetkých týchto úvah teda vyplýva, že Všeobecný súd v bode 139 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že z kontextového výkladu vyplýva, že žiadosť v rámci postúpenia podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 môže byť podaná nezávisle od existencie alebo pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*.

O teleologickom výklade

186 Tak Illumina, ako aj Grail kritizujú úvahy Všeobecného súdu týkajúce sa cieľa nariadenia č. 139/2004 a jeho článku 22. Všeobecný súd sa teda nesprávne domnieval, že toto nariadenie stanovuje „nápravné mechanizmy“ na odstránenie medzier kontroly, ktoré sú vlastné režimu, ktorý používa prahové hodnoty obratu, na účely priznania právomoci Komisii a že použil príliš široký výklad týchto mechanizmov. V skutočnosti uvedené nariadenie malo zabezpečiť vysoký stupeň predvídateľnosti a právnej istoty, ako aj zaručiť, ako sa uvádza v odôvodnení 14 toho istého nariadenia, aby prípady koncentrácií riešil najvhodnejší orgán.

187 V tejto súvislosti treba uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 140 až 151 napadnutého rozsudku vykonal teleologický výklad článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, pričom odkázal najmä na znenie odôvodnení tohto nariadenia.

188 V bodoch 140 až 144 napadnutého rozsudku sa najmä domnieval, že ako vyplýva z odôvodnení 5, 6, 8, 24 a 25 uvedeného nariadenia, jeho cieľom je „umožniť účinnú kontrolu všetkých koncentrácií s významným vplyvom na štruktúru hospodárskej súťaže v Európskej únii“. Všeobecný súd sa v tejto súvislosti domnieval, že z odôvodnenia 11 nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že jednotlivé postúpenia vytvárajú „nápravný mechanizmus“, čo znamená, že zakladajú „subsidiárnu právomoc Komisie, ktorá jej poskytuje flexibilitu potrebnú na dosiahnutie cieľa tohto nariadenia“.

189 Okrem toho sa Všeobecný súd v bodoch 145 až 147 napadnutého rozsudku domnieval, že odôvodnenia 15 a 16 nariadenia č. 139/2004 potvrdzujú konštatovanie, podľa ktorého sa podmienky uplatnenia mechanizmu postúpenia stanoveného v článku 22 tohto nariadenia podstatne odlišujú od podmienok uplatnenia ostatných mechanizmov postúpenia, a najmä od mechanizmu stanoveného v článku 4 ods. 5 uvedeného nariadenia, ktorý výslovne vyžaduje, aby prípad koncentrácie postúpený Komisii bolo „[možné posudzovať] podľa vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže najmenej troch členských štátov“.

190 Na základe týchto úvah Všeobecný súd v bode 148 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že teleologický výklad potvrdzuje, že žiadosť podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004 môže byť podaná nezávisle od existencie alebo pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*.

191 Tento záver je nesprávny z viacerých dôvodov.

192 Všeobecný súd po prvé nesprávne rozhodol, že tento článok treba, ako vyplýva z odôvodnenia 11 tohto nariadenia, považovať za „nápravný mechanizmus“ určený na nápravu nedostatkov systému kontroly koncentrácií tým, že umožňuje kontrolu koncentrácií, ktoré nedosahujú prahové hodnoty Únie ani vnútroštátne prahové hodnoty. Ako vyplýva z dôvodovej správy k nariadeniu č. 139/2004 a ako uviedol generálny advokát v bode 179 svojich návrhov, toto odôvodnenie 11

odkazuje na mechanizmus, ktorý má nápravnú funkciu z hľadiska rozdelenia právomocí medzi Komisiu a vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže, pričom zohľadňuje potrebu právnej istoty pre dotknuté podniky a zásadu „jednostupňového konania“.

193 V tejto súvislosti treba uviesť, že uvedené odôvodnenie 11 sa nenachádzalo v nariadení č. 4064/89, ale bolo vložené do dôvodovej správy k nariadeniu č. 139/2004 len s cieľom reagovať na obavy vyplývajúce z možnosti viacerých oznámení, ktorá bola uznaná od roku 1997. Neumožňuje teda vyvodiť, že mechanizmus postúpenia uvedený v článku 22 nariadenia č. 139/2004 má za cieľ vyplniť medzeru v systéme kontroly koncentrácií, ktorý spočíva na zásade presného rozdelenia právomocí Komisie a vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže tým, že umožňuje Komisii preskúmať koncentrácie, ktoré nedosahujú prahové hodnoty stanovené tak na úrovni Únie, ako aj na vnútroštátnej úrovni.

194 Okrem toho skutočnosť, že niektoré odôvodnenia tohto nariadenia, najmä odôvodnenia 6 a 24, odkazujú na účinnú kontrolu „všetkých koncentrácií“, nepodporuje stanovisko Komisie, keďže táto formulácia sa týka iba koncentrácií s európskym významom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 108 a citovanú judikatúru), ktoré nie sú v prejednávaných veciach sporné.

195 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že odkaz v týchto odôvodneniach na „všetky“ koncentrácie, ktorý sa nachádzal už v odôvodneniach 6 a 7 nariadenia č. 4064/89, sa týka želania normotvorcu Únie spresniť, že nariadenie č. 139/2004 predstavuje jediný procesný nástroj, ktorý sa uplatňuje na predbežné a centralizované preskúmanie koncentrácií a ktorý, tak ako sa uvádza v odôvodnení 6 tohto nariadenia, má umožniť účinnú kontrolu všetkých koncentrácií z hľadiska ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže. Podľa systému „jednostupňového konania“, ktorý bol zavedený týmto nariadením, predstavuje toto nariadenie totiž osobitný procesný nástroj, ktorý sa má uplatňovať výlučne na koncentrácie podnikov, pri ktorých dochádza k významným štrukturálnym zmenám, ktorých dopad na trh prekračuje štátne hranice ktoréhokoľvek členského štátu, tak ako to vyplýva z odôvodnenia 8 uvedeného nariadenia (rozsudok zo 16. marca 2023, Towercast, C-449/21, EU:C:2023:207, body 36 a 37, ako aj citovaná judikatúra).

196 Po druhé Všeobecný súd v bodoch 147 a 148 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že odôvodnenia 15 a 16 nariadenia č. 139/2004 potvrdzujú výklad, podľa ktorého žiadosť podľa článku 22 tohto nariadenia možno podať nezávisle od pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*.

197 Odôvodnenie 15 uvedeného nariadenia, ktoré sa vzťahuje na všetky mechanizmy postúpenia, totiž uvádza, že Komisia získava právomoc preskúmať a zaoberať sa koncentráciou „v mene“ jedného alebo viacerých členských štátov, ktoré ju o to požiadali. Znenie tohto odôvodnenia je ťažko zlučiteľné s výkladom, ktorý zastáva Komisia a ktorý použil Všeobecný súd, podľa ktorého tento článok dáva Komisii právomoc kontrolovať určité koncentrácie, ktoré majú vplyv na hospodársku súťaž na „vnútornom trhu“ vo všeobecnom zmysle, bez ohľadu na podmienku pripomenutú v bode 182 tohto rozsudku, podľa ktorej prípad koncentrácie, ktorého postúpenie sa požaduje, musí predstavovať hrozbu významného narušenia hospodárskej súťaže „na území členského štátu alebo členských štátov“, ktoré podávajú túto žiadosť.

198 Okrem toho treba zdôrazniť, že uvedené odôvodnenie 15 odkazuje na „ostatné členské štáty, ktoré majú tiež právomoc posudzovať koncentráciu“. Takýto odkaz má zmysel len vtedy, ak je právomoc členského štátu kontrolovať koncentráciu predchádzajúcou podmienkou na to, aby tento členský štát mohol požiadať o postúpenie tohto prípadu koncentrácie Komisii alebo aby sa mohol pripojiť k takejto žiadosti.

199 Po tretie tak z historického, ako aj kontextového výkladu nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že mechanizmus postúpenia stanovený teraz v článku 22 tohto nariadenia sleduje iba dva hlavné ciele. Prvým cieľom, ktorý podnietil zavedenie mechanizmu postúpenia do nariadenia č. 4064/89, označovaný ako „holandská doložka“, bolo umožniť preskúmanie koncentrácií, ktoré by mohli narušiť hospodársku súťaž na miestnej úrovni, ak príslušný členský štát nemá vnútroštátne právne predpisy v oblasti kontroly koncentrácií. Druhým cieľom, ktorý bol zavedený pri zmene nariadenia č. 4064/89 nariadením č. 1310/97 a neskôr posilnený prijatím nariadenia č. 139/2004, je, ako bolo uvedené v bodoch 192 a 193 tohto rozsudku, rozšírenie zásady „jednostupňového konania“ s cieľom umožniť Komisii preskúmať koncentráciu, ktorá bola oznámená alebo musí byť oznámená vo viacerých členských štátoch, aby sa zabránilo viacnásobným vnútroštátnym podaniam, a tak sa posilnila právna istota pre podniky.

200 Nebolo však preukázané, že tento mechanizmus bol určený na odstránenie medzier v systéme kontroly, ktoré sú vlastné systému založenému najmä na prahových hodnotách obratu, ktorý už zo svojej podstaty nemôže pokrývať všetky potenciálne problematické koncentrácie.

201 Z týchto úvah vyplýva, že Všeobecný súd z odôvodnení nariadenia č. 139/2004 nesprávne vyvodil, že článok 22 tohto nariadenia predstavuje „nápravný mechanizmus“, ktorý sa týka účinnej kontroly všetkých koncentrácií, ktoré majú významné účinky na štruktúru hospodárskej súťaže v Únii.

202 Tento výklad je navyše nezlučiteľný s viacerými cieľmi, ktoré sleduje nariadenie č. 139/2004 ako celok.

203 Pokiaľ ide o systémové hľadisko, z odôvodnení nariadenia č. 139/2004 možno vyvodiť, že hoci toto nariadenie smeruje k zavedeniu „osobitného právneho nástroja… [vo forme nariadenia], ktorý umožní účinnú kontrolu všetkých koncentrácií z hľadiska ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže“ (odôvodnenie 6), jeho cieľom je tiež zaviesť účinný a predvídateľný systém kontroly, berúc do úvahy potrebu právnej istoty a založený na zásade „jednostupňového konania“ (odôvodnenia 8 a 11). Tento systém spočíva jednak na jasnom rozdelení úloh zverených Komisii a členským štátom jednak na presnej definícii podmienok oznámenia a pozastavenia koncentrácie, ktoré sú pre účastníkov koncentrácie záväzné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. decembra 2007, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, C-202/06 P, EU:C:2007:814, body 35 až 37, ako aj citovanú judikatúru).

204 Na tento účel, podobne ako pôvodné nariadenie o kontrole koncentrácií č. 4064/89, nariadenie č. 139/2004 obsahuje ustanovenia, ktorých cieľom je z dôvodov právnej bezpečnosti a v záujme dotknutých podnikov obmedziť dĺžku konaní, ktorých predmetom je skúmanie koncentrácií a ktoré vedie Komisia. V tejto súvislosti si normotvorca želal zabezpečiť kontrolu koncentrácií v lehotách zlučiteľných súčasne s požiadavkami dobrého riadenia a s požiadavkami podnikateľského života (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2004, Portugalsko/Komisia, C-42/01, EU:C:2004:379, body 51 a 53, ako aj citovanú judikatúru).

205 Výklad článku 22 nariadenia č. 139/2004 navrhovaný Komisiou, ako ho potvrdil Všeobecný súd, však môže narušiť rovnováhu medzi rôznymi cieľmi sledovanými týmto nariadením.

206 Tento výklad predovšetkým ohrozuje účinnosť, predvídateľnosť a právnu istotu, ktoré musia byť účastníkom koncentrácie zaručené.

207 Hoci je totiž cieľom nariadenia č. 139/2004 skutočne zaviesť systém kontroly koncentrácií podnikov potenciálne škodlivých pre hospodársku súťaž, zároveň zavádza jednak jasné rozdelenie právomocí medzi Komisiu a vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže a jednak účinný a predvídateľný systém predbežnej kontroly pre dotknuté podniky. Všetky ustanovenia tohto nariadenia a najmä mechanizmus postúpenia stanovený v jeho článku 22 treba posudzovať s prihliadnutím na všetky tieto ciele a ich vyváženie.

208 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v štruktúre režimov predbežnej kontroly koncentrácií podnikov, ktoré sa postupne plánujú na úrovni Únie, majú prahové hodnoty stanovené na určenie, či určitá koncentrácia má alebo nemá byť oznámená, zásadný význam. Podniky potenciálne podliehajúce oznamovacej povinnosti a povinnosti pozastavenia totiž musia mať možnosť jednoducho určiť, či ich plánovaná koncentrácia musí byť predmetom predbežného preskúmania, a ak áno, akým orgánom a k akému dátumu možno očakávať rozhodnutie tohto orgánu týkajúce sa tejto koncentrácie.

209 Určenie právomoci vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže odkazom na kritériá spojené s obratom je dôležitou zárukou predvídateľnosti a právnej istoty pre dotknuté podniky, ktoré musia mať možnosť jednoducho a rýchlo identifikovať, na ktorý orgán sa majú obrátiť a v akej lehote, a v akej forme, najmä pokiaľ ide o jazyk a obsah požadovaných informácií, mu musia poskytnúť informácie, ak sa zapoja do koncentrácie.

210 Ako však v podstate zdôraznil generálny advokát v bodoch 206 až 213 svojich návrhov, na jednej strane by neformálne oznámenie koncentrácie každému z vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže v členských štátoch a v ostatných štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o EHP, ako to navrhla Komisia, bolo nezlučiteľné s cieľom efektívnosti sledovaným nariadením č. 139/2004. Na druhej strane, ak by sa potvrdil výklad článku 22 tohto nariadenia zamýšľaný Komisiou, procesné požiadavky, ktorým by podniky podliehali, by bolo mimoriadne ťažké definovať, čo by nebolo v súlade s cieľom uvedeného nariadenia zohľadniť potrebu právnej istoty podnikov.

211 Po štvrté potreba umožniť účinnú kontrolu všetkých koncentrácií, ktoré majú významné účinky na štruktúru hospodárskej súťaže v Únii, nemôže v žiadnom prípade viesť k rozšíreniu pôsobnosti nariadenia č. 139/2004.

212 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že od prijatia nariadenia č. 4064/89, ktoré bolo nahradené nariadením č. 139/2004, má Únia osobitné pravidlá uplatniteľné na koncentrácie, ktoré môžu značne narušiť účinnú hospodársku súťaž na vnútornom trhu alebo na jeho podstatnej časti.

213 Tieto nariadenia založené na článkoch 103 a 352 ZFEÚ (predtým články 83 a 308 ES) presnejšie upravujú predbežnú kontrolu všetkých koncentrácií prekračujúcich stanovené prahové hodnoty, ktorá je založená na systéme povinného oznamovania. Uvedené nariadenia sú teda súčasťou súboru právnych predpisov, ktorých cieľom je vykonať články 101 a 102 ZFEÚ, ako aj zaviesť systém kontroly, ktorý zabezpečí, aby na vnútornom trhu Únie nebola narušená hospodárska súťaž (rozsudok zo 7. septembra 2017, Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, bod 31).

214 Ako však Súdny dvor rozhodol, článok 21 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 nebráni tomu, aby koncentrácia podnikov, ktorá nemá európsky význam v zmysle článku 1 tohto nariadenia a nedosahuje limity stanovené vnútroštátnym právom pre vykonanie povinnej kontroly *ex ante*, bola orgánom pre hospodársku súťaž členského štátu považovaná, napríklad, za zneužitie dominantného postavenia, zakázané článkom 102 ZFEÚ, vzhľadom na štruktúru hospodárskej súťaže na vnútroštátnom trhu. Nariadenie č. 139/2004 tak nemôže brániť tomu, aby koncentrácia, ktorá nemá európsky význam, akou je aj predmetná koncentrácia, mohla byť predmetom kontroly zo strany vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže a vnútroštátnych súdov na základe priameho účinku článku 102 ZFEÚ, pričom sa uplatnia ich vlastné procesné pravidlá (rozsudok zo 16. marca 2023, Towercast, C-449/21, EU:C:2023:207, body 50 a 53).

215 Po piate a napokon, ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 216 a 218 svojich návrhov, zdá sa, že široký výklad článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, ktorý podal Všeobecný súd a ktorý potenciálne vedie k rozšíreniu pôsobnosti tohto nariadenia a kontrolnej právomoci Komisie týkajúcej sa koncentrácií, je v rozpore so zásadou inštitucionálnej rovnováhy, ktorou sa vyznačuje inštitucionálna štruktúra Únie, vyplývajúcej z článku 13 ods. 2 ZEÚ, ktorý vyžaduje, aby každá inštitúcia pri výkone svojich právomocí rešpektovala právomoci ostatných inštitúcií [rozsudok z 9. apríla 2024, Komisia/Rada (Podpis medzinárodných dohôd), C-551/21, EU:C:2024:281, bod 62 a citovaná judikatúra].

216 Ako bolo uvedené v bode 183 tohto rozsudku, na účely revízie prahových hodnôt, ktoré definujú pôsobnosť uvedeného nariadenia, bol stanovený osobitný legislatívny postup. Preto aj za predpokladu, že účinnosť prahových hodnôt na založenie právomoci vychádzajúcich z obratu stanovených v nariadení č. 139/2004 by sa mala ukázať ako nedostatočná na kontrolu určitých koncentrácií, ktoré môžu mať významný vplyv na hospodársku súťaž, prináleží iba normotvorcovi Únie, aby ich preskúmal alebo stanovil ochranný mechanizmus umožňujúci Komisii kontrolovať takúto koncentráciu.

217 Okrem toho aj za predpokladu, že vývoj pozorovaný na niektorých trhoch, ktorý zahŕňa najmä inovatívne podniky, ktoré zohrávajú alebo môžu zohrávať významnú konkurenčnú úlohu napriek tomu, že v čase koncentrácie dosahujú len malý alebo žiadny obrat, odôvodňuje rozšírenie pôsobnosti koncentrácií, ktoré si zasluhujú predbežné preskúmanie, členské štáty môžu znížiť svoje vlastné prahové hodnoty na založenie právomoci vychádzajúce z obratu, ktoré sú stanovené vnútroštátnymi právnymi predpismi.

218 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 22 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004, keď rozhodol, že členské štáty mohli za podmienok, ktoré sú v ňom uvedené, podať žiadosť na základe tohto ustanovenia nezávisle od pôsobnosti ich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií *ex ante*. Všeobecný súd teda nesprávne rozhodol, že Komisia napadnutými rozhodnutiami správne vyhovela žiadosti o postúpenie a žiadostiam o pripojenie podľa článku 22 nariadenia č. 139/2004.

219 Vzhľadom na dôvodnosť prvého odvolacieho dôvodu treba zrušiť napadnutý rozsudok bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné odvolacie dôvody.

O žalobe na Všeobecnom súde

220 V súlade s článkom 61 prvým odsekom druhou vetou Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže tento súd v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.

221 O takýto prípad ide v prejednávanej veci, keďže žalobné dôvody smerujúce k zrušeniu sporných rozhodnutí a informačného listu boli predmetom kontradiktórnej diskusie pred Všeobecným súdom a ich preskúmanie si nevyžaduje prijatie žiadneho dodatočného opatrenia na zabezpečenie priebehu konania alebo na preskúmanie spisu.

222 V tejto súvislosti stačí uviesť, že z dôvodov uvedených v bodoch 121 až 218 tohto rozsudku musia byť sporné rozhodnutia zrušené v rozsahu, v akom Komisia nemohla pri rozhodovaní o predmetnej koncentrácii vychádzať z článku 22 nariadenia č. 139/2004. Komisia totiž nesprávne vykladala nariadenie č. 139/2004, keď v týchto rozhodnutiach konštatovala, že môže vyhovieť žiadosti podľa článku 22 tohto nariadenia v situácii, keď členské štáty, ktoré podali túto žiadosť, nie sú podľa svojich vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti kontroly koncentrácií oprávnené preskúmať koncentráciu, ktorá je predmetom tejto žiadosti.

223 Pokiaľ ide o návrhy na zrušenie žiadosti o postúpenie a informačného listu, tieto musia byť naopak zamietnuté.

224 Pokiaľ ide v prvom rade o informačný list, tento informačný list, ktorý neobsahuje konečné stanovisko Komisie k preskúmaniu predmetnej koncentrácie a s konečnou platnosťou ju nepodriaďuje povinnosti pozastavenia stanovenej v článku 7 nariadenia č. 139/2004, treba považovať za predbežný a prípravný akt pre sporné rozhodnutia, proti ktorému nie je možné podať opravný prostriedok.

225 V druhom rade, pokiaľ ide o žiadosť o postúpenie, táto žiadosť musí byť tiež vyhlásená za neprípustnú vzhľadom na neexistenciu žalobných návrhov, ktoré by sa jej týkali, v prvostupňovom konaní.

O trovách

226 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie je dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania.

227 Článok 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

228 Keďže Komisia nemala úspech v podstatnej časti svojich návrhov, v súlade s návrhmi spoločností Illumina a Grail je opodstatnené uložiť Komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vynaložili Illumina a Grail tak v prvostupňovom konaní, ako aj v konaní o odvolaní. Rovnako je opodstatnené uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania vynaložené spoločnosťou Biocom California v súvislosti s jej vedľajším účastníctvom vo veci C-611/22 P v súlade s jej návrhmi.

229 Podľa článku 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 tohto poriadku, členské štáty a inštitúcie Únie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Podľa tohto ustanovenia treba rozhodnúť, že Estónska republika, Helénska republika, Francúzska republika a Holandské kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.

230 Podľa článku 140 ods. 2 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 tohto poriadku, Dozorný úrad EZVO znáša svoje vlastné trovy konania, ak do konania vstúpil ako vedľajší účastník konania.

231 V dôsledku toho Dozorný úrad EZVO ako vedľajší účastník v rámci tohto odvolacieho konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 13. júla 2022, Illumina/Komisia (T-227/21, EU:T:2022:447), sa zrušuje.**

2. **Rozhodnutie Komisie C(2021) 2847 final z 19. apríla 2021, ktorým vyhovela žiadosti Autorité de la concurrence française (Francúzsky orgán na ochranu hospodárskej súťaže) o preskúmanie koncentrácie v súvislosti s tým, že spoločnosť Illumina, Inc. získala výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Grail, Inc. (vec COMP/M.10188 – Illumina/Grail), sa zrušuje.**

3. **Rozhodnutia Komisie C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final a C(2021) 2855 final z 19. apríla 2021, ktorými vyhovela žiadostiam gréckeho, belgického, nórskeho, islandského a holandského orgánu na ochranu hospodárskej súťaže o pripojenie sa k tejto žiadosti o postúpenie veci, sa zrušujú.**

4. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

5. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli jednak spoločnostiam Illumina Inc. a Grail LLC v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní, a jednak spoločnosti Biocom California v odvolacom konaní vo veci C-611/22 P.**

6. **Estónska republika, Helénska republika, Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, ako aj Dozorný úrad EZVO znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy